Enternasyonalist Proleter

Enternasyonal Komünist Partisi

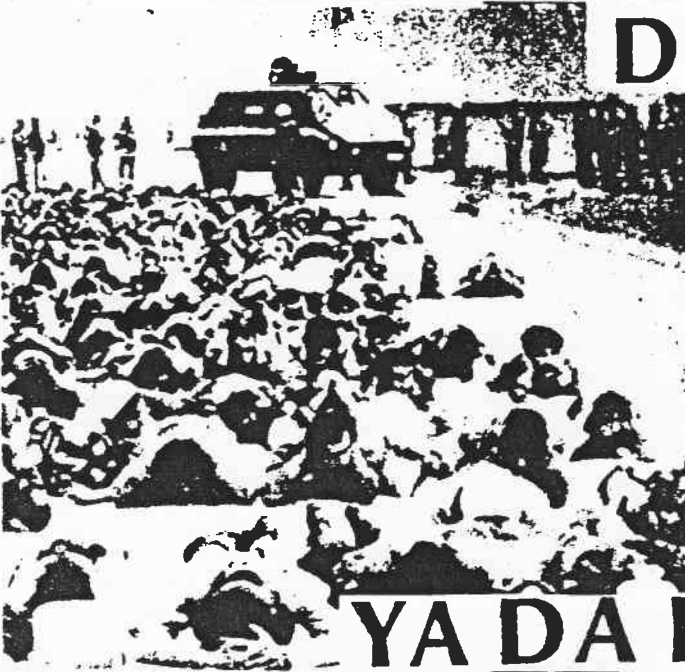

Nr.3 - Haziran 1982

Fiatı:1 DM 2,50 FF/20 FB/1 fl/1 FS/40 Lira

Kapitalist-emperialist dönemde

YA BURJUVAZİNİN DİKTATÖRLÜĞÜ!

YA DA PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ!

Bizim Partimizi ne belirler: Marx'tan Lenine, Komünist Enternasyonalın ve İtalya komünist partisinin kuruluşuna (Livorno 1921) kadar politik devamlılığın iddiasi; Enternasyonalın bozulmasına karşı, »bir ülkede Sosyalizm« teorisine karşı, Stalinist karşıdevrime karşı Komünist Solun mücadelesi; Halk-Cephesinin ve Faşizme karşı burjuva direnmenin reddi; kişiye bağlı ve parlamenter her politikaya karşı, işçi sınıfı ile bağ içinde devrimci teorinin ve örgütün zorlu tekrar kurulması.

Marksist açıdan burjuva demokrasinin gercek anlamı

"Mantık ve tarih ile alay etmedikçe, ayrı ayrı *sınıflar* varolduğu sürece "arı demokrasi"den değil, ama yalnızca *sınıfsal* demokrasiden söz edilebileceği açıktır ("arı demokrasi"nin yalnızca ne sınıflar savaşımından ne de devletin niteliğinden herhangi bir şey anlayan *bilisiz* bir formül olmakla kalmadığını, ama bomboş bir formül de olduğunu söyleyelim ayraç içinde, çünkü komünist toplumda, dönüşmüş ve bir alışkanlık durumuna gelmiş demokrasi *sönecek*, ama hiçbir zaman "arı" bir demokrasi olmayacaktır).

"Arı demokrasi", işçileri aldatmaya çalışan liberalin uydurma bir sözünden başka bir şey değildir. Tarih, feodalitenin yerini alan burjuva demokrasi ile, burjuva demokrasinin yerini alan proleter demokrasiyi bilir. (...)

Burjuva demokrasi, ortaçağa göre büyük bir tarihsel ilerleme oluşturmakla birlikte, her zaman dar, güdük, düzmece, ikiyüzlü bir demokrasi, zenginler için bir cennet, sömürülenler, yoksullar için bir tuzak ve bir aldatmaca olarak kalır, —kapitalist rejimde başka türlü olamaz. "Marksist Kautsky'nin anlamadığı şey de, işte marksist öğretinin büyük yapıcı öğesi olan bu gerçektir. Bu —temel— sorunda, Kautsky, her burjuva demokrasiyi zenginler için bir demokrasi durumuna getiren koşulların bilimsel bir eleştirisini yapacak yerde, burjuvaziden hiçbir "nezaket"i esirgemez.

İlkin bilginler bilgini Bay Kautsky'ye, Marx ile Engels'in, yorumcumuzun (burjuvaziye yaranmak için) utanç verici bir biçimde "unutmuş" bulunduğu teorik bildirimlerini anımsatalım; sonra konuyu en anlaşılır bir biçimde açıklayacağız.

Yalnız ilkçağ devleti ile feodal devlet değil, ama "modern temsili devlet de ücretli emeğin sermaye tarafından bir sömürü aletidir" (devlet konusundaki yapıtında Engels)."[11] "Devlet, savaşımında, devrimde, düşmanlarının zorla bastırılması için zorunlu olarak kullanılan geçici bir kurumdan başka bir şey olmadığından, özgür bir halk devletinden söz etmek elbette saçmadır: Proletarya bir devlet *gereksinimi* duydukça, bunu hiç de özgürlük için değil, ama düşmanlarını bastırmak için duyacaktır. Ve özgürlükten söz etmek olanaklı bir duruma geldiği gün de, devlet, devlet olarak varolmaktan çıkar" (Engels. Bebel'e mektup, 28 mart 1875). "Devlet bir sınıfın bir başka sınıf tarafından ezilmesi için bir makineden başka bir şey değildir, ve bu, krallıkta olduğu denli, demokratik cumhuriyette de böyledir" (Engles, Marx'ın *İç Savaş*'ına önsöz).[12] Genel oy "işçi sınıfının olgunluk derecesini ölçmeyi sağlayan göstergedir. ***Güncel devlet içinde bundan daha çok hiçbir şey olamaz, hiçbir zaman da olmayacaktır***" (devlet konusundaki yapıtında Engels.[13] Kautsky, bu tezin, burjuvazi için kabul edilebilir bir nitelik taşıyan birinci bölümünü en bıktırıcı bir biçimde yineleyip duruyor. Ama, bizim altını çizdiğimiz ve burjuvazi için kabul edilir olmayan ikinci bölüme gelince, dönek Kautsky onun sözünü bile etmeden geçiyor!). "Komün parlamenter bir örgenlik değil, ama aynı zamanda hem yasamacı hem de yürütmeci, etkin bir gövde olacaktı... Genel oy hakkı, her üç ya da altı yılda bir, halkı parlamentoda yönetici sınıfın hangi üyesinin temsil edeceği ve ayaklar altına alacağını *(ver-und zertreten)* kararlaştıracak yerde, tıpkı kendi işi için işçi ve yönetim personeli arayan herhangi bir işverene hizmet eden bireysel seçim hakkı gibi, komünler biçiminde örgütlenmiş halka hizmet edecekti" (Paris Komünü konusundaki yapıtı *Fransa'da İç Savaş*'ta Marx).[14] (Leninin "proleter devrim ve dönek Kautsky"'den)

TÜRKİYE - POLONYA

1980 ve 1981 senelerinde Türkiyede ve Polonyada işçi sınıfının kendi çıkarlarını savunmak için sürdürdüğü direniş hareketi ordu tarafından vahşice kanlar içinde bastırılmıştır.

Moskova yanlıları ve tüm stalinist oportünist güçler sırf Türkiyedeki baskıyı protesto etmektedirler. Fakat buna rağmen Rusya ve tüm Doğu ülkeleri, Çin ve Arnavutluk dağıl, Türk devletinin başında bulunan cellatlarla kardeşlik ilişkileri sürdürmektedirler.

Washington yanlıları ise Polonyadaki baskıyı aldatıcı şekilde protesto ederken Türk devletini devamlı olarak desteklemektedirler. En iki yüzlü davranışda avrupalı emperyalist devletlerde görünmektedir. Türkiyede ve Polonyadaki baskının ancak abartılmış biçimlerini protesto ederlerken aynı zamanda bol para ve maddi yardımı devam etmektedirler.

Aslında Türkiyedeki ve Polonyadaki karşıdevrimci gelişimler ideolojik maskelerin değişik boyalar arkasında aynı temellere dayanan sömürünün varlığını açıklamaktadır. Türkiyede ve Polonyada gibi işçi sınıfı yetersiz bir örgütlenme ve bilinçleme ile olsa bile geniş bir direniş hareketine sarılmıştı. Her iki ülkede askeri müdahale tehlikede bulunan yerli kapitalist düzenin ve enternasyonal emperyalist çıkarların korunması için yapılmışdır. Her iki ülkede'de alınan ilk tedbirler İMF'nin (yani Dünya Para Fonunun) isteklerini yerine getirmiştir; dış borçlanmanın (Polonya da 27 milyon dolar, Türkiye de 25 miliyon dolar) faizlerini ödemek için ücretler donduruldu, fiyatlara zam konuldu, banka faizleri artırıldı, ve fabrikaların

(devamı altıncı sayfada)

Yazışma adresi:

WESTBERLIN
edition programm
Postfach 301 730
1000 Berlin 301

BRD-ÖSTERREICH
edition programm
Postfach 108
2000 Hamburg 6

Postscheckkonto 9635-107 — Berlin-West
Gert Eichhorn — edition programm

FRANSA:
Editions Programme
20, rue Jean-Bouton
75012 Paris

BELÇİKA/HOLLANDA:
J. A.
BP 199
1060 Bruxelles 6

İSVİÇRE:
Editions programme
12, rue du Pont
1003 Lausanne

DRUCK: Eigendruck
ViSdP: Gert Eichhorn
Postfach 301730
1000 Berlin 301

YA idamlar, katliamlar, tutuklanmalar ile

BURJUVAZİNİN DİKTATÖRLÜĞÜ!

YA da tüm emekçilerle insanlığın kurtuluşu için

PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ!

İşçiler, Yoldaşlar,

12 eylül'den beri Türkiyedeki burjuvazinin diktatörlüğü, bütün emperyalist devletlerin aktif desteği ile, işçi sınıfın, kentlerdeki e kırlardaki yoksul kitlelerin ve ezilen kürt emekçi yığınların sömürülmelerini ve bastırılmalarını en vahşi şekilde yoğunlaştırdı. Burjuva demokratik parlamenter maskesi arkasında türk devletin etrafında siperlendikten sonra bugün açık devlet terörünü kullanarak en merkezleşmiş ve zırhlanmış şekilde örgütlenen türk burjuva güçleri katliam ve zulüm yolu ile hem yerli kapitalistlerin hemde dünya emperyalistlerin çıkarlarını kanlar içinde korumaktadırlar.

Cuntanın aldatıcı hedefi ekonomik, sosyal ve politik "anarşiyi" yok etmektir. Aslında bu "anarşiyi", demokratik dönemde, devletin ve faşist komandoların sürdürdükleri vahşi şiddet yetiştirmiştir ve işçi sınıfını özsavunma yoluna itmiştir. Sosyal direniş hareketlerini devamlı olarak bastırmak için "anarşi" askeri darbenin hazırlanmasında

bahane olarak kullanılmıştır. Fakat, bugün ise, "anarşi", yani kapitalist devlet terörü her gün idamlar, katliamlar, işkenceler, toplu tutuklanmalar, polis ve asker baskı operasyonları yolu ile, gittikce keskinleşmektedir. Bunun en son taze örneklerinden biri Diyerbakır cezaevinde 35 kişinin kurşuna dizilmesi. Sosyal yönden, bütün sözlere rağmen, zamlar, pahalılık, işsizlik, fakirlik ve sefalet her gün yoğunlaşmaktadır. Türkiyede patronlar, bankerler tüm burjuvalar zenginleşirken proleterler, yoksul köylüler ve ezilen emekçi kürt yığınları kara bulutlar altında kan dökmektedirler. Ekonomik açıdan ise, işçi sınıfın ve emekçi yığınların direniş hareketlerinin kanlar içinde bastırılmasıyle, Türkiyedeki üretim tekrar gelişmektedir. Ama dünya pazarında türk kapitalist ekonomisi emperyalist ekonomik güçlere nazaren bağımlılık ilişkileri içersinde bulunduğundan dolayı Türkiye gittikçe borçlanmaya mahkumdur. Bu borçlanmanın faizlerini ödemek için türk burjuvazisi işçi sınıfın ve yoksul köylü yığınların üzerinden biriktirdiği zenginlikleri (yani artı-değeri) emperyalistlerle paylaşmaya mecburdur. Emperyalizmde karlarını arttırmak için türk devletini ücretleri durdurmaya ve ekonomik sömürüyü yoğunlaştırmaya itmektedir. Fakat üretimin ve sermaye birikimin gelişmesiyle türk burjuva ekonomisinin dünya pazarına bağımlılığı (yani ithalatlar ve borçlanma) artmaktadır. Böylece işçilerin ve emekçi yığınların gittikçe dahada yoğun şekilde sömürülmeleri zorunludur. İşte Türkiyedeki proleter emekçi ve yoksul yığınlar açısından kapitalizmin yetiştirdiği çıkmaz.

Bu gerçek, devrimci komünistlerin hep iddia ettikleri gibi, kapitalist üretimin kaçınılmaz neticesidir. Bir azınlık sömürücü sınıfın zenginleşmesi için proleter ve emekçi yığınların devamlı olarak mülksüzleşmeleri, fakirleşmeleri, sömürülmeleri ve bastırılmaları şarttır. Türkiyede yerleşen burjuva askeri açık diktatörlük yerli ve enternasyonal burjuvazinin çıkarlarını korumak için kapitalist düzenin yetiştirdiği çıkmazı tüm sosyal direniş hareketlere karşı savunmaktadır. Bundan böyle, küçük burjuva ve oportünist güçler Türkiyedeki devletin faşist askeri biçimine karşı daha "demokratik" bir devlet biçimin gerçekleşmesi için mücadele etmek gerektiğini enayice iddia ederken, komünist devrimciler için tek kurtuluş yolu kapitalist devletin ve düzenin tamamen yok edilmeleridir. Bunun için bir gereci burjuva fraksyona karşı sözümona daha "ilerici" diğer bir burjuva fraksyonu ile ittifak kuracağına ve prensibsiz cephelerde boğulacağına proleterler, bütün dünyada olduğu gibi Türkiyedede, tüm sınıflararası işbirlikçi etkilerden bağımsız olarak öz çıkarları için sınıfsal savaş metodlarını kullanmaları zorunludur. TÜRKİYEDE BURJUVAZİNİN AÇIK TERÖR VE DİKTATÖRLÜĞÜNE KARŞI İŞÇİLERİN VE SÖMÜRÜLEN YIĞINLARIN TEK ÇÖZÜM YOLU ANTİKAPİTALİST TEMELLERE DAYANAN TÜM DEMOKRATİK

PARLAMENTER VEYA ASKERİ FAŞİST BURJUVA SÖMÜRÜ İKTİDAR BİÇİMLERE KARŞI VE ÜCRETLİ KÖLELİĞİN YOK EDİLMESİYLE TÜM İNSANLIĞIN DÜNYA ÇAPINDA KURTULMASI İÇİN ENTERNASYONALİST KOMÜNİST DEVRİM ÇERÇEVESİ İÇERSİNDE YER ALAN PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜDÜR.

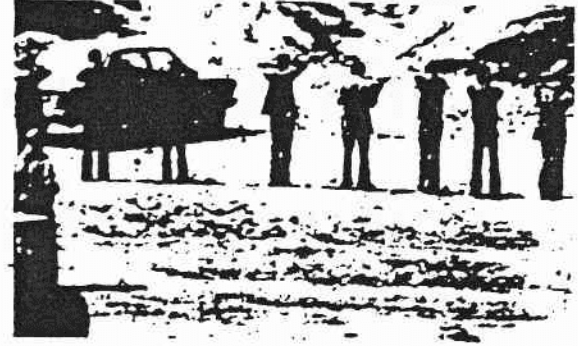
İşçiler, Yoldaşlar,

Türkiyeli proleterler, emekçi yığınlar ve ezilen kürt kitleler sırf türk devleti ve burjuvazisi tarafından sömürülmemektedirler. Zira çıkarlarını savunmak ve keskinleştirmek için türk burjuvazisi, kapitalistleşmenin sonucu olarak mülksüzleşen, fakirleşen ve işsiz duruma itilen yoksul yığınların tümünü direkt olarak sömüremediğinden bu yoksul yığınları göçmenlik yoluna sürükleyerek iş güçlerini batı avrupalı kapitalistlere ihraç etmektedir. Böylece türk devleti ve burjuvazisi emperyalist batı avrupanın burjuvalarıyla ortaklaşa türkiyeli göçmen işçilerini sömürmekte ve elde edilen artıdeğeri ile kârları paylaşmaktadır. Bugün Türkiyeli göçmenlerin Türkiyeye yolladıkları dövizler Türkiyenin en fazla ihraç ettiği malın getirdiği dövizlerden daha yüksektir. Avrupalı ve türk patronlar zenginleşebilmeleri için Türkiyeli göçmenler (diğer milliyetten göçmenler gibi) hem Türkiyedeki hem de Avrupadaki üretim zindanlarında en yoğun şekilde sömürülmektedirler. Bu gerçek dünya çapında kapitalist pazarın gelişmesiyle burjuva düzenin, kaçınılmaz olarak, oluşturduğu çıkmazın ve çelişkilerin neticesidir. Bu da şunu gösteriyor ki türk ve avrupalı patronlar, kapitalist rekabete ve bunalıma rağmen, proletaryanın sömürülmesinde birleşirlerken Türkiyeli işçiler Avrupadaki diğer göçmen ve yerli işçilerle birleşmeleri zorunludur. ÇÜNKÜ İŞÇİ SINIFIN MÜCADELESİ ENTERNASYONALDIR.

İşçiler, Yoldaşlar,

Türkiyeli işçilerin hem Türkiyede hem de göç ettikleri avrupa ülkelerinde gördükleri sömürü ve baskı aynı şekilde tüm dünyadaki işçilere ile yoksul yığınlara patronlar ve devletler tarafından sürdürülmektedir. Emperyalist batı ülkelerde kapitalist devletler, demokratik maskesi arkasında, sosyal direniş hareketlerini bastırabilmek için devamlı olarak zırhlanarak siperlenmektedirler. Zaten emperyalist politik ve stratejik dengeyle etki alanlarını korumak için, demokratik ve barışçı palavralarını yana atarak, Türkiyede, Fasda, Güney Amerikada olduğu gibi açık terör sürdüren devletlere en geniş yardım ve destek getirmektedirler. Demokratik kapitalist düzenlerde demokrasinin öngördüğü barışçı ve legalist sosyal ilişkiler, ancak proletaryanın mücadelelerini frenlemek ve felçe uğratmak için kullanılmaktadır. Bu da şunu gösteriyor ki demokratik devletlerdeki egemen sınıfların çıkarları işçi direniş hareketleri tarafından tehlikede bulundukları zaman demokratik burjuva güçler hiç terredüt etmeden proletaryaya karşı en sistemli devlet terörü ve şiddetini kullanmaya hazırdırlar.

Doğu emperyalist bloku ise, Polonyadaki sürdürülen vahşi askeri baskı gösterdiği gibi, tüm yalancı "sosyalist" iddialara rağmen sözümona"işçi"geçinen devletler ancak proletaryaya karşı, tıpkı batı ülkelerde olduğu gibi, tavır takınmaktadırlar.

İşçiler, Yoldaşlar,

Dünya kapitalist düzenin oluşturduğu tüm ekonomik, sosyal ve politik çelişkilerini gidermek için, batı ve doğuda olduğu gib çok sanayileşmiş ve henüz sanayileşme ile meşgul olan ülkelerde olduğu gibi, bütün devletler (herhangibi biçimde olurlarsa) işçi sınıfına ve emekçi yığınlara karşı s perlenerek baskı ve zulüm yolu ile burju zinin diktatörlüğünü kesinleştirmektedir Bu iğrenç baskı ve sömürüye karşı bütün ü kelerin işçi sınıfı, enternasyonalist kom nist devrimci yolun üzerinde, antikapital temellere dayanan mücadeleyi ve savaşı yö tebilecek gerçek bir DÜNYA KOMÜNİST PARTİ etrafında birleşmeleri zorunludur. Çünkü, her yerde aynı zamanda devrimin zafere ul ması söz konusu değilse bile, dünya işçi sınıfı için devrimci savaş yönelimi ve he defi aynıdır. Nerede olursa olsun, devrim proleter mücadelesi güçlendiği takdirde, tüm dünya emperyalist iğrenç düzenin sars ması ile böylece diğer bölgelerdeki işçi savaşımıyla proleter devrim hızlanabilece tir.

PARLAMENTER VEYA ASKERİ, DEMOKRATİK VEYA FAŞİST, ÇEŞİTLİ BİÇİMLER ARKASINDA GELİŞE BURJUVALARIN DİKTATÖRLÜĞÜNE KARŞI YAŞASIN PROLETARYANIN DEVRİMCİ DİKTATÖRLÜĞÜ.

10M

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE PARTEI

ECEVİT'İN TUTUKLANMASI

10 nisan 1982'de askeri iktidar Bülent Ecevit'i tutukladı. Bu tutuklama belirli bir politik oyunun içersinde yer almakta , ve Türkiyeli işçi ve ezilen yığınlara karşı tezgahlanan manevraların bir bölümüdür. 18 aydan beri kanlı ve vahşi baskı gittikce yoğunlaşırken Ecevit'in tutuklanması aslında sömürülen proleterleri ve yoksul yığınları ilgilendirecek nitelikte değildir. 1970 senelerinden beri Ecevit ve temsil ettiği burjuva politik güçler "ortanın solunu" işaret ederek aslında sağın, yani burjuva ve küçük-burjuva çıkarların bataklağında yer alan, yolu devamlı olarak izlemiştir. Ecevit'in yönettiği çeşitli hükümetler döneminde Kıbrısa şoven ve gerici askeri çıkartmaya düzenlemedilermi? MSP'ile beraber koalisyon politikası sürdürülmedimi? Kahramanmaraş gibi katliamları tezgahlayan güçlerin kanlı faaliyetlerine göz yumulmadımı? Ecevit ve CHP ak günleri gösterirken Türkiyeli proleterlerin ve ezilen yoksul yığınların üzerine kara bulutları salıveren güçlere devamlı olarak engel olmayarak aslında bu güçlerin tezgahladıkları iğrenç oyunlara ister istemez yardımcı olmuştur. Ecevit hükümetleri döneminde sıkıyönetim (kısmen olsa bile), işkenceler tutuklanmalar, katliamlar direnen işçilere ve sömürülen tüm yoksul kitlelere karşı türk devleti tarafından silah olarak kullanılmadımı? Faşist tehlikesine karşıymış gibi görünerek aslında işçi sınıfını burjuvaların kendi çıkarlarını savunmak için ortaya koydukları kanunlara ve kurumlara saygı göstermeye davet ederek proletaryanın mücadelesini frenlemiştir ve inisiyatif gücünü burjuvaların ellerinde kalmasını temin etmiştir sayın Ecevit hükümetleri.

Peki askeri iktidar minettar olucağına neden tutukluyor Ecevit'i? Çünkü dün parlamenter dönemde ister iktidarda ister muhalefetteyken Ecevitten yararlanabildiyse türk kapitalist devleti bugün de Ecevit'i ve temsil ettiği güçleri hapise sokarak yarın işçilerin bu halkcı geçinen ve aslında barışcı legalist stratejisi öneren sözümona "ilerici" güçlerın etkisi altında kalmaları için şimdiden hazırlıklar gelişmektedir. Yani Ecevit'i tutukluyarak askerler gelecekte türk devletinin dayandığı burjuva değerlere en büyük saygı gösteren ve politik program olarak ancak türk burjuva kanlı düzenin üzerine bir liberal boya çekilmesini amaçlayan bir politikanın kaçınılmaz olarak gelişecek olan işçi direniş hareketinin başına gelebilmesini hazırlamaktadırlar.

Proletaryayı aldatmak için tezgahlanan bu oyun neden bugün gündemdedir? Çünkü askeri darbe işçi sınıfın mücadele gücünü bugün kanlar içinde boğmuşsabile tarihsel açıdan türk devleti bir çıkmazdadır. Üretim tekrar grevsiz başlamıştır ve milli türk burjuvazisine büyük kârlar temin etse bile Türkiye de kapitalist gelişim dünya pazarına bağımlı olduğundan türk burjuva ekonominin borçlanması gittikce artmaktadır. Bununla beraber enternasyonal finans sermayeye ödenmesi gereken faizlerde artmaktadır. Zira emperyalist güçler ve onların çıkarlarını savunan ve yöneten Dünya Para Fonu (IMF) Özal gibi uşakların yardımına dayanabil mektedir fakat böylece işçi sınıfın ve ezilen kitlelerin yaşama koşulları pahalılık, işsizlik,yolu ile gittikce kötüleşeceklerdir. Bugün burjuva devlet terörü ne kadar yoğunlaşarsa askeri cuntanın çıkmazda bulunmasını engelleyememektedir. Zaten bu gerçeği bütün yerli ve enternasyonal politik stratejiler gayet iyi biliyor: ister istemez tüm darbelere, zülme baskıya rağmen işçi sınıfı tekrar direniş yoluna atılması kaçınılmazdır.

Bundan böyle Ecevit'i tutuklayarak askeri cunta satranç oyuncusu gibi girdiği tarihsel çıkmazı uzaklaştırmak için bir taş kullanmaktadır. Bu manevranın ilk amacı kamu oyunu Ecevitin durumuyle ilgilendirerek her gün en yoğun şekilde bastırılan, katledilen, tutuklanan, işkence gören, idam edilen mücadeleci işçilerin ve devrimci militanların durumunu unuturmak ve bu arkadaşları daha sert şekilde vurabilmektir. İkinci amacı yarın politik ve sosyal durum kaynarsa şimdiden yeni bir demokrat ve ilerici boyadan faydalanarak sanki işçilerden ve ezilen yığınlardan yana imiş gibi görünen Ecevit'i ve onun etrafındaki burjuva fraksyonu tekrar işçi sınıf mücadelesini sınıflararası işbirlikcilik bataklığında frenleyebilecek güce dönüştürmenin koşullunu hazırlamaktır.

Gün geçtikce kurucu Meclisin çalışmaları ilerlidikçe de bu ikinci amaç yani işçilerin direniş enerjisinin Ecevit gibi liberal demokrat palavralar öneren güçlerin etkisi altında kalması büyük önem taşımaktadır.

Türkiyeli işçiler cuntanın sürdürdüğü baskıya karşı olarak etkili bir şekilde mücadele edebilmeleri için bu tip tuzaklardan uzak kalmaları şarttır. Bugünkü açık burjuva diktatörlüğün kökü kapitalist sömürüye dayanmaktadır. Kapitalist devleti yıkmadan önce bile işçiler kendi günlük yaşama koşullarını, politik ve sendikal örgütlenme hakkını elde edebilmeleri için burjuva bir fraksyona karşı onlara yakın görünmeye çalışan diğer bir fraksyon ile çıkmaz teşkil eden ittifaklar kurucaklarına ancak kendi öz kuvvetlerine örgütlenmelerine ve sınıfsal eylem yöntemlerine sarılmaları gerekmektedir.

Ecevit döneminde polisler yürüyüş yapan işçileri korurken

DİYARBAKIR KATLİAMI ve türk devletin bütün kanlı vahşetleri "demokrasiye dönüş" yolunun aşamalarıdır

21 mart 1982 günü Diyarbakır cezaevinin 35 v3 37 koğuşlarda türk devletinin askeri cellatları tarafından 38 tutuklu haince katledildi ve 40'a yakın ağır şekilde yaralandı. Katledilen ve yaralanan tutukluların tümü PKK örgütün kadro ve taraftarlarıydılar. Hatta öldürülenlerin aralarında PKK Merkez Komitesinin üyesi Mazlum Doğan'da vardı.

Bu igrenç katliam, çoğu defa gösterdiğimiz gibi, çoktan beri düzenli bir şekilde sürdürülen bir kanlı vahşet, baskı, zulüm ve katliam politikanın içersinde yer almaktadır. Bu politika, 1923'de ılımlı burjuva anti-emperyalist milli kurtuluş hareketin neticesi olarak anti-proleter karşı-devrimci temeller üzerinde kurulan burjuva türk devletin devamlı bir şekilde çeşitli tek partili, parlamenter-askeri biçimlerin arkasında, gittikce yoğunlaştı ve keskinleşti. 12 Eylül'den beri, kapitalist sömürünün yarattığı sefalet, fakirleşme ve mülksüzleşmeye karşı direnen proleter kitlelerinin ve ezilen yoksul yığınlarının direniş gücünü bastırmak için türk devleti parlementer biçimi altında geliştirdiği baskı politikası yetmediğinden işçi ve ezilen tabakalarının, sosyal hareketini "kökünden" temizlemek için türk burjuvazisi, emperyalist devletlerin yardımıyle, en merkezleşmiş açık şiddet, terör ve baskı metodlarına sarıldı.

Çünkü karlarını, milli üretimi (yani işçi sınıfın ve ezilen yığınların sessiz sömürülmerini) garantilemek için, türk burjuvazisi kapitalistlerin enternasyonal ve tarihsel sömürü tecrübelerinin ışığında, gayet iyi biliyor ki en yoğun şiddet ve terör zorunludur. Bundan böyle bugüne dek 14 devrimci militan asıldı, 200'e yakın idama mahkum oldu, toplu davalar sayesinde 4100 militan için idam talebi askeri savcılar tarafından istendi, yüzlerce emekci işkence altında öldürüldü ve polis operasyonları sırasında haince kurşunlandı.

Fakat türk kapitalistler bir taraftan hegemonyalarını daha derin şekilde sağlamlaştırmak için yoğun şiddete başvururken diğer taraftan kurdukları düzenin güvenliğini uzun vaade'de garantilemek için ve işçi sınıfı ile ezilen yığınlarını güçlü sınıfsal mücadeleden uzak tutmak için liberal demokratik sözler ve tuzaklar hazırlamaya mecburlar. Böylece 12 eylülün ilk gününden beri demokrasiye dönüs gibi palavralar ve tedbirler arkasında mevzilenmektedirler kurucu meclis, kasım 1982'de düzenlenecek Referundum gibi liberal operasyonlar polis ve askeri operasyonlarını tamamlamaktadırlar. Bunun için açıkca şunu iddia etmek gerekiyor: kapitalist Türkiyede demokrasiye dönüş ancak işçilerin ve yoksul kitlelerin kanlı bastırılmaları ile ve en merkezleşmiş burjuva terör politikası ile gerçekleşmektedir ve gerçekleşecektir.

Kapitalist askeri diktatörlük gölgesinde gelişen "liberal" ve "demokratik" tedbirlere karşı, tüm tuzaklara karşı türkiyeli proleterlerin, yoksul yığınların ve ezilen kürt kitlelerin tek kurtuluş yolu kendi öz sınıfsal mücadele metodlara başvurmalarına zorunlu olarak bağlıdır.

TÜRKİYE - POLONYA

(ikinci sayfanın devamı)

kâr oranını artırmak için işsizlik yoğunlaştırıldı. Her iki ülkede bu antiproleter önlemleri garantilemek ve gerçekleştirmek için devlet terörü sürdürülmüştür: grevler yasaklanmıştır, partiler kapatılmıştır, Polonyada 50 000 kişi Türkiyede 140 000 kişi tutuklanmıştır, yüzlerce işçi ve militan katledilmiştir, işkenceler yoğunlaşmıştır. Ancak Türkiyede öldürülenlerin sayısı daha yüksektir!...

Polonyada olduğu gibi dünya burjuvazisi kapitalist diktatörlüğün açıkca kesinleşmesine aktif olarak yardımcı olmuştur. Çünkü bu ülkelerde hem Doğulu hem Batılı emperyalist devletlerin stratejik, politik ve ekonomik çıkarları büyük yer almaktadırlar.

Her iki ülkede reformcu ve sınıflararası işbirlikçi güçler, burjuvazi gittikce siperlenirken, işçi sınıfını felçe uğratmaya çalışmıştır. Çoğu defa ifade ettiğimiz gibi türkiyedeki askeri cunta parlamenter dönemin doğal uzantısıdır. Demokratik palavralarda polonyadaki işçi sınıfının içersinde olduğu gibi türkiyeli işçi sınıfın ve yoksul kitlelerin içersinde onları etkisiz hale getirmek için şaşırtıcı yanılmalar yaymıştır.

Son olarak türkiyedeki ve polonyadaki gelişmeler şunugösteriyor ki kârlarını savunmak için ve dünya ekonomik bunalımın devamlı olarak yetişdirdiği rekabetin üstünden geçmek için ve böylece yeni bir dünya savaşına hazırlanabilmek için dünya burjuvazisi evvela proletaryaya karşı savaş ilan etmektedir. Bunun için her ülkedeki burjuva diktatörlüğü ne karşı etkili bir şekilde direnebilmek için tüm işçi sınıfları kendi kurtuluşlarını ve böylece tüm insanlığın kapitalist ve emperyalist cehennemden kurtuluşunu ancak proleter enternasyonalizm bayrağına sarılarak sağlayabileceklerdir!

Devrimci parti ve ekonomik mücadeleler

İşçi sınıfsal parti ile ekonomik ve güncel mücadelelerinin arasındaki ilişkiler sorunu silahlı ayaklanma ve proleter diktatörlüğün kaçınılmaz âleti olan işçi devrimci partinin niteliğine ve devrimci görevine bağlıdır.

İşçi sınıfın ayaklanması ve kendi öz diktatörlüğünü kurması proletaryanın burjuvaziye karşı sürdürdüğü devrimci mücadelenin en gerekli, zorunlu ve önemli aşamalarıdır. Bu görevler her yerde ve her zaman (ancak güncel isteklerin gerçekleşmesi işçi partisinin tek hedefi olduğunu iddia eden Bernstein tipi tüm reformistlerin savundukları tezlere karşı) sınıfsal partinin devamlılığını sağlamaktadırlar ve partinin politik, taktik, örgütsel gelişmesini yöneten temel ilkelerini teşkil etmektedirler.

En sağlam şekilde örgütlenmiş ve mücadelelere iştirak ederek büyük savaş tecrübesi edinmiş bir parti olmadıkça, kesin hedefler için devamlı olarak savaşan ve belirli bir programa dayanan, en sert disipline sarılan ve işçi diktatörlüğünü tek olarak (yani yalnız başına fakat işçi yığınlarını en geniş şekilde etkileyerek) yöneltmeye hazır olan bir örgüt olmadıkca, devrimci mücadelenin zafere, yani komünist kurtuluşa, ulaşması olanaksızdır. Dış ve iç burjuvazinin büyük etkisine karşı, küçük-burjuvazinin işçi sınıfının üzerine sürdürdüğü bozucu ve çürütücü etkilerine karşı savaşın başarılı olması ve böylece iğrenç kapitalist düzenin tamamen yıkılması imkansızdır.

Aynı şekilde silahlı ayaklanmanın devrimci proleter partisi tarafından planlanması, düzenlenmesi ve yönetilmesi şarttır. Zaten işçi sınıfsal partisi bilhassa bu görevi yerine getirmek için kurulması zorunludur. Bu sorumlulukları gerçekleştirmek için kurulan devrimci parti en devamlı şekilde hazırlanması gerekmektedir. Çünkü yıkılmasını amaçladığı sınıf düşmanın koruma ve hücüm olanağı büyüktür: evvela feodalizme karşı sürdürdüğü devrimci savaşı ve sonra proletaryaya karşı devamlı mücadelenin ve proletaryanın emperyalist döneminde içine yaydığı oportünist güçlerin etkisinin sayesinde büyük politik egemenlik ve baskı tecrübesine sahiptir.

Bu koşullar karşısında proletaryanın devrimci hazırlanmasını, ayaklanmasını ve öz iktidarını (yani diktatörlüğünü) kendiliğinden gerçekleşeceklerini iddia eden tüm fatalist (kaderci) görüşler devrimden vaz geçmek demektir. Bu üstün devrimci gerekçe ve ihtiyaçlardan dolayı komünist partisi en yüksek derecede merkezleşmesini öngürür. Örgütsel sorunlarda olduğu gibi tüm eylem biçimlerinde ve alanlarında fatalizmi ve federalizmi redetmektedir. Ancak komünistlerin örgütsel düzeyde merkezleşmeleri işçi sınıfının öncü kesimlerinin tüm proletaryayı yönetebilmelerine izin verebilir.

Bu ilkelere dayanarak komünist hareketi partinin kuruluş sorununda da kaderciliği redetmektedir: zira parti en yüksek ve yoğun devrimci mücadele döneme ancak önceden teorik, programatik ve taktik açıdan hazırlanmış olarak, sağlam şekilde örgütlenmiş olarak ve geniş savaş tecrübesi edinmiş olarak girmesi zorunludur. Gayet tabii devrimci eylemler kendiliğinden değerli önder ve mücadeleci militan yetiştirecektir ama bu gelişme geçerli olabilmesi için ancak partinin merkezci yönetmenliği çerçevesi içersinde yer alması lazımdır. Ancak proleter partisi evvelden proletaryanın tüm devrimci görevlerini gerçekleştirmeye hazır olduğu takdirde sınıf savaşı işçilerin tüm mücadele güçlerini birleştirerek ve bütünleştirerek proleter ihtilalın büyük görevlerini yerine getirilmesine yol açabilmektedir. Ancak komünist öncülerin devamlı mücadelesi ve eylemleri milyonlarca proleterlerin mücadelesini zafere kadar yönetebilir.

Zaten 1920'de İtalyan Komünist Solu bu gerçeği açıkca hatırlatmaktaydı ve şunu devamlı olarak söylemekteydi. Parti yığınları bekleyebilir; fakat kitleler zafere kavusmak için partinin kuruluşunu bekleyemezler. Bolşevik partisi gibi çelik Rusyadaki devrimci zafer temellere ve burjuvazinin karşı-devrimci stratejisine karşı işçi sınıfının tüm enternasyonal ve tarihsel tecrübesinin ışığında kendi öz stratejisiyle karşıkoyan bir parti var olmasına bağlıydı; hem temmuz 1917 devrimci koşulların henüz tam olgun olmadıklarından dolayı kitlelerin mücadelesini sabrettıren ve ekim 1917'de tüm koşullar artık olgunlaşınca silahlı ayaklanmayı başlatarak yöneten bir parti olmasaydı devrimci rus yığınların enerjisi boşa uçup 1919'da Almanyada olduğu gibi hiç bir netceye varamazdı.

Bundan böyle bugünkü en önemli tarihsel görevlerden biri tüm proleter yığınların bütünleşmeleri ve birleşmeleriyle devrimci hazırlanmalarının gerçekleşmesidir. Bu görevin yerine getirilmesi de dialektik olarak iki koşula bağlıdır: bir taraftan partinin kurulması gelişmesi, güçlenmesi ve diğer taraftan işçi sınıfının en geniş kesimlerini etkiliyebilecek ve yönetebilecek güce sahip olması çünkü proletarya harekete geçmedikce parti sırf kendi gücü ile devrimi kendi kendine "yapamaz".

bizim enternasyonal yayinımız:

Yunanistanda
κομμουνιστικό πρόγραμμα

Güney-Amerikada
EL PROLETARIO
¡Proletarios de todos los países, uníos!

Cezairde
el-oumami

Kuzey-Afrikada

الشيوعي
لسان الحزب الشيوعي الأممي

Brezilyada
Proletários de todos os países, unam-se!
ROLETÁRIO

Devrimci parti ve ekonomik mücadeleler

Bolşevik partisi ancak sovyetlere dayanarak devrimci iktidarı yönetmekteydi çünkü sovyetler parti haricinde olan fakat partiyi kendi doğal savaşçı önderleri olarak kabul eden yığınların en geniş kesimlerini örgütlemekteydiler. Kızıl ordu parti tarafından yönetilmekteydi ve düzenlenmekteydi fakat çoğunluğu "partisiz" proleterlerden ve yoksul köylülerden oluşmaktaydı.

Leninin iddia ettiği gibi bolşeviklerin etkisi altında olan (ve bundan dolayı işçi çıkarlarını en tutarlı şekilde savunan) fakat en geniş proleter kesimlerini düzenleyen sendikaların desteği olmasaydı ve bu sendikalar bolşevik partinin kurduğu sovyetler iktidarın ekonomik ve askeri politikasına iştirak etmeseydiler proleter diktatörlüğü iki buçuk ay bile ayakta duramazdı.

Aynı şekilde partinin evvelden kitlelerin üzerine etkisi olmasaydı ve yığınların ayaklanmanın ve diktatörlüğün kurtuluşları için tek çözüm yolu olduklarını benimsememişlerseydi ve en büyük fedaları kabul etmemişlerseydi devrimci ayaklanmanın zafere ulaşması olanaksız olurdu.

Devrimden önce ve devrimden sonra komünist partisi her zaman işçi sınıfın öncü ve azınlık kesimlerinden oluşmaktadır. Bunun için proletaryanın devrimci hazırlanması ve devrimin zaferi partinin proletaryanın içersindeki etkisinin gelişmesine bağlıdır.
Bu görevde burjuva devletin yıkılmasından sonra iktidar proletaryanın eline geçtiği zaman bile yani parti yeni devrimci devlet mekanizmasını kullanarak kapitalist çıkarlarını yok etmeğe başlayarak ve burjuvaziyi mülksüzleştirerek etkisini tüm sömürülenler arasında genişlettirmeye çalıştığı dönemde de gündemdedir.

Partinin etkisinin yığınlar arasında yayılması sırf propaganda ve ajitasyon yoluyla gerçekleşemez; işçi mücadelelerine iştirak etmekte bir örgütleme ve etki kazanma çalışması ve aletidir. İtalyan Komünist Partisini idare ettiği sürecinde Komünist Solu Komünist Enternasyonalın 1922'deki 4ncü Kongresinde savunduğu tezlerde şunu hatırlatmaktaydı: "Güncel özlemler için yürütelen eylemler sayesinde komünist partisi kitleler ile kontakt kurarak yeni elemanlar kazanıyor: pratik tecrübenin ortaya koyduğu derslerin anlamını propaganda yoluyle açıklayarak parti kendine kitlelerin sempatisini çekiyor ve etrafında hem yığınların en derin kesimlerine hem de partinin yönetici merkezine bağlı bir örgütsel alan yetiştiriyor. Böylece sınıfın birleştirici disiplini hazırlanmaktadır. Bu da sendikaların, işçi kooperatiflerin ve işçi sınıfın çıkarlarını korumak için bütün kurulan örgütlerinin sistematik denetimiyle. Mümkün olduğu kadar acele şekilde buna benzer örgütler partinin tüm eylem alanlarında kurulmaları gerekir: silahlı mücadele ve askeri eylemler, eğitim ve kültür, gençler ve kadınlar arasında çalışma, ordunun içersinde hücrelerin kurulması v.b.". gerçekleşebilir.

Bu çeşitli eylem alanları çerçevesi içersinde sendikal mücadeleler yer almaktadırlar. Sendikal mücadeleler en geniş proleter yığınların maddi çıkarlarına dayandıklarından dolayı, yani teorik açıdan tüm proletaryayı ilgilendiklerinden, hem partinin etkisinin genişlemesinine hem de en önemli sosyal güçlerin örgütlenmesinin büyük bir temelini oluşturmaktadırlar.

Diyalektik olarak partinin çekirdeğini kurmak amacıyla propagandanın ve marksizmin temel ilkelerinin savunulması ve yayılması ile belirlenen ilk aşama'dan itibaren partinin gelişmesinin, amaçladığı tüm görevlerin gerçekleşmesinin kaçınılmaz olarak temel koşulu işçi mücadelelere iştirak etmesine bağlanmaktadır. Böylece parti hem proletarya arasında etki alanının genişlemesini hem de en öncü, mücadeleci ve politik açıdan olgun elemanların kendi kapalı merkezleşmiş ve disiplinli örgütün içinde yer almalarının olanağını temin edebilmektedir.

Elbette partinin belli bir dönemde proletaryayı etkileme ve yönetme gücü diyalektik olarak sürdürdüğü çalışmaların eylemlerinin ve davranının devamlılığına ve onun haricinde, gelişen, sosyal hareketlerini etkiliyen subjektif ve objektif koşulların neticesidir. Bu koşullar marksizme ihanet eden stalinci karşı-devrimden, ekonomik durumun gelişmesiyle burjuvazinin ve oportünizmin tezgahladıkları bileşik oyunlardan, kapitalist diktatörlüğün kullandığı biçimlerinden ve silahlarından, sözümona devrimci geçinen ve burjuvazinin kurduğu tuzaklara düşen örgütlerin yanılgılarından oluşmaktadır.

Bundan dolayı partinin sürdürdüğü mücadele devamlı olarak objektif koşulların materyalist değerlendirilmesine (ve öncü örgütün sosyal ve politik gelişmesinin üzerine etkici gücünün geçici sınırlarının belirlenmesine) ve tüm iradecilik nitelikte sapmalardan uzak kalmak için proleter devrimin programatik ve politik hedeflerinin en keskin şekilde müdafasına dayanması şarttır. Çünkü iradecilik ve "hemencilik" (yani sözümona acele neticelere varmak için en geniş tavizleri ve ittifakları kabul eden tasfiyecilik) kandırıcı başarılar adına teori, ilkeler, program ve taktik arasındaki sağlam bağı yok ederek sınıf mücadelesinin geleceğini bir anın koşullarına feda etmektedirler.

Engels dediği gibi "bir günün geçici çıkarları adına önemli tarihsel görevlerin unutulması oportünizmden başka bir şey değildir ve olamazdır." Böylece tüm iradecilere ve "hemencilere" karşı partinin "güncel" davranışı oportünizmden ayrı kalarak devamlılıkla komünist ilkelere bağlı olduğunu açıkca hatırlatmamız zorunludur. Bu kesin davranışın sayesinde partinin örgütsel gelişmesi ve proletaryayı etkileme gücünün genişlemesi aynı devrimci hazırlanmanın iki bağlı etkenleri olabilirler.

* * *

Sendikal düzeyde güncel mücadelelerde en önemli sorun böylece bu hareketlerin hedeflerine ve partinin onları devrimci hazırlılığın özel alanına dönüştürebilmesine değinmektedir.

Kâr oranının ve iş gücünün sömürülme nisbetini etkiliyen burjuvalar ile proleterler arasındaki güncel mücadele işçilerin yaşama ve çalışma koşullarının mudafasının ilk aşamasıdır. Komünistlerin amacı bu ilk mücadeleyi geliştirmek, genişletirmek ve örgütlendirmektir. Çünkü kendi çıkarlarını savunamayan bir sınıf nihai kurtuluşu için geniş bir hucum ve ayaklanma hareketini hiç bir zaman sürdüremez. Bu müdafa güncel mücadelesi kapitalizmin yarattığı ve gittikçe yoğunlaştırdığı işçiler arasındaki rekabete karşı işçi dayanışmasının ilk aşamasını oluşturur.

Fakat Engelsin hatırlattığı gibi "burjuvazinin egemenliğini yıkmak için sendikalardan ve grevlerden üstün bir güç zorunludur"("emekci sınıfların İngilteredeki durumu"). Bunun için bir politik mücadele hareketi, partisel silahlı ayaklanma ve diktatörlük zorunludur. Zira "grevler bugünkü sosyal düzenin temellini teşkil eden rekabete karşı, yetersiz şekilde olsa bile, geliştiklerinden dolayı, bu sosyal düzen için en büyük tehlikeyi oluşturmaktadırlar" çünkü Marx ve Engels Manifesto'da iddia ettikleri gibi "savaşımlarının gerçek meyvesi, hemen aldıkları sonuçlardan çok, işçilerin durmadan genişleyen birliğidir ".

Kapitalizmin yetiştirdiği rekabetin tamamen yok edilmesi, işçi yığınların bölünmesini hareket eylem ve direniş birliksizliğinin aşılması, değişik mücadele düzeylere ve alanlara rağmen devamlı bütünleşmeleri ancak bir politik hareketin sayesinde gerçekleşebilir. Ancak partinin bu değişik mücadelelere bir birleşik yön vermesiyle (devrimci hazırlılığı ve hücümü yaklaştırarak) sınıf mücadelesi ilerleyebilir.

Hatta proleter diktatörlüğün partiye en yoğun politik, ekonomik ve kültürel imkanlarını tanıdığından tüm işçi sınıfın tamamen birleşmesi ve bütünleşmesi ancak komünist devrimin politik zaferiyle mümkün olacaktır. Böylece bu tarihsel geçici dönemde komünizmin dünya çapında yerleşmesiyle sınıf ayrılıkların ortadan kalkıncağa kadar sömürülen sınıfın içersindeki bölünmeler giderilebileceklerdir. Zaten burjuvazinin sendikal hareketini etkisiz hale getirmek için hatta devlet mekanizmasının içersine sokmak için (bu da değişik şekilde ve ölçüde olsa bile batılı emperyalist ülkelerde ve doğu emperyalist blokun ülkelerinde görüldüğü gibi) ve her yerde sarı sendika kurmak için gösterdiği çabalar ve manevralar burjuva düzeni için işçilerin birleşmesi ve böylece güçlenmeleri ne kadar tehlikeli olduğunu açıkca ispatlamaktadır.

Bundan böyle komünistler sendikal ve güncel mücadelelerin kısmi ve yarın olsa bile oluşturdukları dayanışmanın güçün tüm olanaklarını işçi sınıfın savaşını yoğunlaştırabileceklerini göstermeleri önemli bir görevdir ve proletaryanın devrime hazırlığını ilerlete bilmektedir. İşte bu nedenden komünistler güncel mücadelelerin sınırlarını kabul etmelerine rağmen bu sınıf mücadelenin ilk adımlarına sırtlarını döneceğine bilakis devrimci stratejiye bağlamaya çalışmaktadırlar.

(devamı onuncu sayfada)

FİLİSTİNLİ ...

(onsekizinci sayfanın devamı)

Nota: İsraelin güney Lübnana vahşi saldırısı ile, yerli tüm arap devletlerin filistinli yığınların katliamına seyirci kalmaları ve hatta amerikan emperializmi ile el verişli tavır takınmaları F.K.Ö. stratejisi ve politikasının ne kadar yanlış ve tutarsız olduğunu feci bir şekilde ispatlamıştır.

15 haziran 1982

Devrimci parti ve ekonomik mücadeleler

Güncel ve ekonomik mücadele "Komünizm savaş okuludur"

Sermayenin güncel sömürüsüne karşı direniş ve karşı koyma aslında tüm işçi sınıfını ilgilendirmektedir. Sınıfsal sendikal hareketin ilk görevi en geniş ücretli sömürülen yığınlarını birleştirerek ve örgütleyerek, bölgesel ve yerel dar çıkarlarını aşarak tüm emekçileri birleşik ve ortak maddi çıkarlar mudafası etrafında toplamaktır. Bunun içinde sendikal hareketin çalışmaları bilhassa (göçmen, tarımda ve küçük fabrikalarda çalışan işçiler gibi) en yoksul, sömürülen ve örgütlenmeye güçlük çeken işçilere doğru gelişmesi lazım.

Aynı zamanda sendikal savaşın kapitalist sömürünün asıl nedenlerine karşı değil fakat kismi neticelerine ve sonuçlarına karşı mücadele ettiğinden dolayı, sömürünün kökünü yok edemediğinden ancak geçici çağre getirdiğinden dolayı komünist partisi ekonomik ve güncel mücadeleleri hiç bir zaman nihai hedefi olarak tanımlamamaktadır ve kapitalist sömürünün yıkılışı sırf politik idarenin elde edilmesiyle gerçekleşeceğini işçiler arasında devamlı ola rak savunmaktadır.

Bu görüşten ayrı tüm diğer görüşler ancak işçileri burjuva etkisi altında ve tradünyonist çerçevesi içersinde hapis olarak tutmaktadır. Bu da Engelsin Bernst-eina hatırlattığı gibi ingiliz işçi hareketinin yanılgısının ortaya koyduğu büyük dersidir. "Ücretlerin zamı ve çalışma gününün azatılması dar çerçevesi içersinde gelişen ingiliz işçi hareketi bu grevleri geçici hareket örgütlenme ve propaganda aleti olarak kanıtlağıcağına nihai hedef olarak kabul etmiştir..." (Bernsteina mektubu). Bundan böyle grevlere rağmen işçi hareketin hiç bir şekilde gelişemediğini açıklıyordu.

Bu güncel mücadeleleri bu dar çerçeveden kurtarmak için ve devrimci propaganda ve örgütlenme aletlerine dönüştürmek için politik öncü gücü bu hareketlere iştirak ederek kendiliğinden hiç bir zaman veremiyecekleri devrimci yeteneğini ve gücünü getirmesi zorunludur. Zaten bu gerçeği Lenin "ne yapmalı" broşüründe gayet açık şekilde ifade ediyor.

Devrimci dönemlerde işçilerin güncel mücadeleleri ve ekonomik örgütleri en geniş proleter kitlelerin seferberliği için önemli rol oynayıbilmektedirler ve böylece ayaklanmayı ve işçi iktidarını hazırlayan parti iktidarın elde edilme stratejisinde bu örgütleri etkileyerek onların imkanlarına dayanabilir.

Ekonomik ve güncel mücadeleler örgütlenme ve ajitasyon merkezleri olarak, talimatlarını yayma gücü olarak, en öncü proleter kesimleri politik istemler için ve hatta ayaklanma için savaşırken en derin işçi yığınlarını mücadeleye yükselten kaldıraç olarak büyük önem ve ağırlık taşımaktadırlar. Zaten silahlı ayaklanmayı hazırlayabilmek için yığınların genel grevi burjuva sömürünün mücadele ve savunma güçlerini felçetmek zayıflatmak ve dağıtmak kabiliyetini göz önünde tutmamız zorunludur.

Parti proleterlerin en geniş örgütlenmelerini öngörmekle, ekonomik ve güncel mücadelelere ve örgütlere işçilerin katılmalarında tüm politik önkoşullarını redetmekle beraber en kesin şekilde sendikaların politik tarafsızlığı teorisini inkar eder. Çünkü prensib olarak komünistlerin amaçları sınıfın güncel örgütlerini ve yönetim kurullarını etkilemek ve yönetmektir. Sendikaların tarafsızlık teorisi neticede her zaman burjuvazinin menfatına olmuştur ve sendikal hareketini burjuva işçi politikasının (yanı sankı işçiler için yürütülüyormuş gibi görünen ve aslında burjuvazinin çıkarları için gelişen sınıflararası işbirlikciğine) trade-unyonizmin ve reformizmin batağına itmektedir.
Sendikal mücadeleler özel alanı düzeyinde ilkelere en keskin şekilde bağlı olarak parti, propaganda, ajitasyon, örgütleme ve yönetme çalışmalarını sürdürerek proletaryanın devrimci hazırlılığının temellerini oluşturarak bu mücadeleleri "komünizmin savaş okuluna" dönüştürebilecektir.

Bu yazılar sendikal ve güncel mücadeleler sorununda komünist görüşün ve davranışın temel anaçizgilerini hatırlatmaktadır. Bu sorunun çeşitli noktalarını (dünyadaki sendikal hareketin durumu, burjuva devleti ile sendikalar arasındaki ilişkilerin tarihsel gelişmesi, devrimci proleter devleti ile sınıfsal sendikalar arasındaki proletarya diktatörlüğü döneminde kurulması gereken ilişkiler, güncel mücadelelerde sınıfsal yöntemler, komünistlerin sendikal taktiği vs...) "Enternasyonalist Proleter"'in gelecek sayılarında daha derin bir şekilde değerlendirmeğe çalışacağız.

Bağımsız işçi partisi için

Enternasyonal Proleter Nr. 1
1.Komünist partinin kuruluş temelleri bütün ülkeler için aynıdır

Enternasyonal Proleter Nr. 2
2.Gelecek dünya partisinin temelleri

Ama şimdiden şunu açıklamamız zorunludur: devrimin zaferi karşımıza dikilen engellerin, kapitalist ve emperyalist düşmanın gücünün boyutunda en ciddi hazırlanmaya dayanması gerekir. Proleter zaferini teori, ilkeler ve program açısından en bilimsel şekilde hazırlamamız kaçınılmaz görevimiz; örgütsel açıdan partiyi devrimci mücadelelenin ortaya koyduğu tüm engellerin üstünden geçebilmek için en keskin şekilde merkezleştirilmemiz ve burjuva, küçükburjuva ve oportünist etkilere kapalı tutmamız da önemli görevimizdir.
Böylece partinin işçi sınıfın arasındaki etki alanını yaymak ve genişletmek için devamlı çalışmaları ve mücadelesi devrimin hazırlanmasını ilerletecektir. Bunun içinde partinin mücadelede taktik bilgisini ve silahlı ayaklanmanın zafere ulaştıracak koşullarını benimseyerek askeri sanatını kesinleştirmesi en büyük önemi taşımaktadır. Her durumda politik mücadeleyi sürdürebilecek güçte çelik gibi sağlam ve tecrübeli enternasyonal parti oluştuğunda ve sınıf mücadelesi sahnesinde yer aldığında o zaman ve ancak o zaman kapitalizmin kaçınılmaz derin ekonomik çelişkileri ve bunalımları proleter komünist devrimine dönüşebileceklerdir.

Enternasyonalist komünistlerin türkiyeli göçmen işçilerin sorunları hakkındaki temel görevleri

"Enternasyonalist Proleter" 1 sayısındaki "kapitalizm ve işçi göçü" yazımızda marksist açıdan işçi göçü sorununun teorik temellerini, anaçizgilerini ve yarattığı genel stratejik olanaklarını kısaca olsa bile hatırlatmaya çalışmıştık. Böylece kapitalizmin ve emperyalizmin dünya çapında sürdürdükleri hegemonya döneminde işçi göçü kapitalist pazar ekonomisinin ve burjuva üretim ilişkilerinin kaçınılmaz neticesi olarak tamamlanması zorunlu olduğunu açıkladık. Göçmenliğin sayesinde burjuvalar ve onların çıkarlarını savunan silahlı komiteleri olan devletler, kapitalizmin gelişimiyle işçi sınıfının içindeki doğal olarak oluşturduğu ayrılıkları, bölünmeleri yoğunlaştırmaktadır: yerli ve yabancı proleterler arasında ve yabancı proleterlerin içerisinde kağıtlı legal ve illegal kağıtsız proleterler arasındaki rekabet artmaktadır. Böylece kapitalistler kârlarını arttırmak için iş gücünün değerini indirmek için ve ücretli köleliğin güncel boyunduruğunu yoğunlaştırarak emekçi kitlelerini gittikçe mülksüzleştirmek için emperyalist ülkelerde yerli işçiler arasında ırkçılığı ve milliyetçiliği beslemektedirler. Bunun için emperyalist anakentlerde proletaryanın en sömürülen kesimleri göçmen işçi tabakalarıdır. Bu baskı politikasıda göçmen işçilerin geldikleri devletlerin yardımıyla mümkün olmuştur. Örneğin türk devleti gibi yurtseverlikten bahseden yöneticiler aslında türkiyeli göçmen işçilerin sırtından batılı devletleriyle elele bol kâr etmektedirler. (Aslında yurtseverlik kapitalist sınıf severliğin bir maskesidir; bunun içinde proleterlerin yardım bekledikleri politika yurtseverlikten kopuk sınıfsal işçi sınıf severliğine bağlıdır.)

* * *

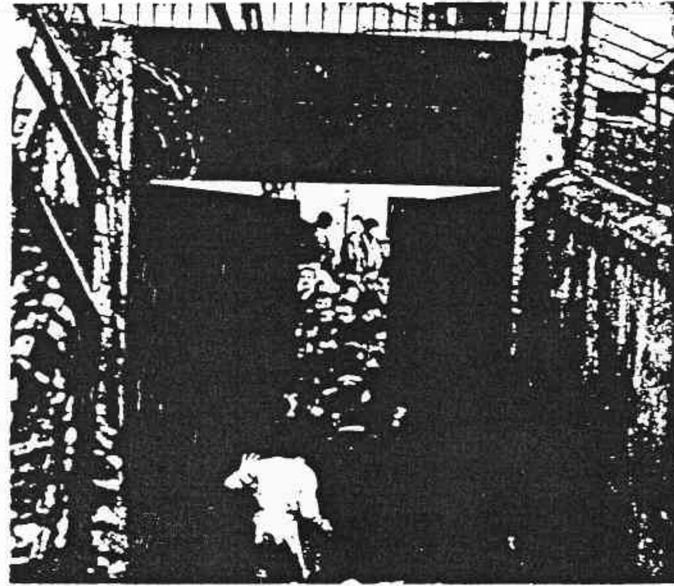
Fakat buna karşıtlı kapitalizmin devamlı olarak yetiştirdiği kaçınılmaz çelişkiler aynı zamanda milliyet ve ülke ayrımlarının üstünden tüm proleterlerin (yani emperyalist ana kentlerdeki ve geri kalmış ülkelerdeki işçilerin) birleşmelerinin ve dayanışma ilişkileri çerçevesi içerisinde bütünleşmelerinin maddi temellerini ve pratik koşullarını oluşturmaktadırlar.

Bu da, tüm burjuva, küçük-burjuva ve sözümona solcu görünmeye çalışan fakat aslında milliyetçi dar görüşlü ve palavralar içinde çırpınan enayi politik nutuklara karşı Marx ile Engelsin Manifesto'da iddia ettikleri gibi proleterlerin ülkeleri olmadığını ne kadar doğru ve geçerli olduğunu açıkca ispatlar. Bunun için burjuvaların emperyalist ve karşı-devrimci dayanışmalarına karşı dünya proleter devrimini hazırlama çerçevesi içersinde devrimci enternasyonalist komünistlerin en kutsal görevlerinden biri tüm gelişmiş ülkelerdeki çeşitli yabancı göçmen işçilerin ve göçmen işçilerle yerli işçi yığınların birleşmelerini, kapitalist sömürüye ve ücretli köleliğe karşı omuz omuza dayanışık direnmelerini ilerletmek ve yönetmektir. Dolaysıyle örgütümüzün sürekli olarak öngördüğü amaçlar ve görevler arasında, hem gücümüzün izin verdiği imkanlarımızla hem de bu gücümüzü genişletmek için, emperyalist batılı ülkelerdeki devletlerin ve patronların ele ele sürdürdükleri zulme ve baskıya karşı tüm gereken propaganda, ajitasyon ve örgütleme çalışmalarımızı yapmaktayız ve en yürekli şekilde yapacağız.

* * *

Enternasyonalist komünistlerin özelikle avrupadaki türkiyeli göçmen işçi yığınları arasındaki gerçekleştirmeleri gereken görevler bu genel stratejik yönelim içersinde yer almaktadır. Bu görevlerin anaçizgilerini, kısaca olsa bile, açıklamakta fayda görüyoruz.

Üstlendiğimiz amaçlar arasında en önemlerinden biri evvela en geniş türkiyeli göçmen kesimlerine kendilerini devamlı olarak sürü

gibi batılı ülkelere sürükleyen maddi akımın gerçek nedenlerini ve anlamını açıklayan propaganda ve ajitasyon görevidir. Türkiyeli göçmen işçi akımların gelişmesi kapitalist sermaye birikimin hem dünya çapında hem de Türkiye çapında, 30 seneden beri hızlandığından oluşmaktadır. Böylece Türkiyede kırlarda ve kentlerde ezilen küçük üreticiler kapitalist pazar ve üretimin yayılmasıyla mülksüzleştirilmişlerdir ve alelacele toparlanarak kırlardan kentlere göç ederek yeni yaşama ve çalışma koşulları ararken daha yoğun sefalete düşmüşlerdir. 20 seneden beri Türkiyedeki İstanbul, Ankara, İzmir gibi en büyük kentlerde yoksul yığınların birikmesiyle hem gecekondular hem işsizlik hem de emekçiler arasında her gün yoğunlaşan rekabet artmıştır. Bu da şunu gösteriyor ki kapitalist ilişkilerin gelişmesi fakir ve ezilen küçük üreticelerini kaçınılmaz olarak mülksüzleştirerek yoksul kitle haline getiriyor. İşte kapitalizmin nefret verici gerçek yüzü.

Türkiyedeki kapitalist gelişme dünya kapitalist ve emperyalist pazar gelişmesinin doğal uzantısıdır. Bundan böyle Türkiyede biriken yoksul yığınlar derhal batılı kapitalist devletlerini ve patronlarını büyük ölçüde 1960-64 senelerinden itibaren ilgilendirmiştir. Zira kan emici hortlak avrupalı patronlar için türkiyedeki fakir kesimler, sefaletten ve işsizlikten dolayı en düşük ücretlere karşı bile emeklerini satmaya mec-

Enternasyonalist komünistlerin temel görevleri

bur kalan bu yığınlar Batıdaki üretimi ve kârları çoğaltabilen olanağını oluşturmuşlardır. Bu kapitalist "ilgi" ışığında türk devletin yardımıyle emperyalist avrupalı batılı devletleri Türkiyeden Batı Avrupaya işçi göçü akımını düzenlediler. Böylece türk kapitalist üretim zindanlarında yeterli iş olmadığından avrupalı burjuvalar için "düşük" mahliyette bol iş gücü ihraç edilmiştir batılı gelişmiş üretim zındanlarına. Türkiyeli göçmenlerden tam faydalanabilmek için yani göç eden iş gücünü en kârlı şekilde kullanabilmek ve sömürebilmek için, diğer göçmenlere olduğu gibi, çeşitli davranışlar sürdürdüler. Türkiyeli göçmenlerin bir kısmına avrupalı devletler çalışma ve oturma kartları temin ederek idarı durumlarını resmi olarak yasalaştırdı; fakat resmi göçmenlerin üzerinde ilk "saygısızlık" yani mücadele eyleminde idari resmi durumun bozulması tehditi devamlı olarak mevcuttur. Çoğunluk olan diğer kısımlar için ancak gizli ve ilegal şartlarda göç etmelerine "izin" verdiler: bu ilegal ve kaçak göçmenler hem daha düşük ücretler kabul etme zorundaydılar hem de hudut dışı ihraç edilme korkusundaydılar. Böylece avrupalı kapitalist devletler en çok sömürülen kaçak göçmenlerin mücadele etme güçlerini engelemeyi amaçlanıyordu ve ayrıca, yerli - yabancı ayırımlara ilave, yabancılar arasında milliyet bölünmelere ilave, aynı milliyetten legal ilegal ayırımı gerçekleştirebilmekte ve derinleştirebilmekteydiler.

İşte bu amaçlardan dolayı avrupalı devletler tüm göçmen işçilere karşı idari ve polis baskısı yolu ile devamlı terör havası sürdürmektedirler. Tüm bölünmelerin üstünden göçmen ve yerli işçiler birleşik ve esaslı sınıfsal direniş yolunu izlemedikce bu tip antiproleter tavırı takınmaya devam edeceklerdir avrupalı patronlar ve kapitalist devletleri.

Türk devleti ise bu iş göçü sayesinde Türkiyedeki sosyal ve politik dengenin yerli kapitalistlerin çıkarlarının müdafası için daha kolayca korunabiliceğinden yoksul yığınların emperyalist anakentlerde en vahşi şekilde sömürülmelerini kolaylaştırmıştır. Bu davranışın "cırosu" olarak da aynı zamanda türkiyeli göçmen işçilerin aylelerine yolladıkları dövizlerden yararlanıp Türkiyedeki kapitalizmin gelişmesi hızlanmaşdır ve ve böylece küçük üreticilerinin ve yoksul yığınlarının (bilhassa kürt kitlelerinin) mülksüzleşmeleri artmıştır ve halen artmaktadır. Çünkü Türkiyeye yolanan dövizler neticede burjuva bankalarda birikip en zengin kapitalistlerin menfatı için pazar ekonomisinin gelişmesine ve tefecelik aracılığı ile bir azınlık sınıfın zenginleşmesine ve çoğunluk olan ezilen yoksul kitlelerin fakirleşmelerine yol açmaktadır.

Zaten türk devleti ve patronlar sınıfı göçmeniligın yarattığı imkanlardan ve dövizlerden daha kolayca ve hızlı faydala nabilmek için Batı Avrupanın çoğu ülkelerinde (ve bilhassa Almanyada) bir sürü banka şubeleri aştılar.

Bundan böyle kısacası devrimcilerin ilk görevi göçmen işçilerinin sömürülmelerinin nedeni hem emperyalist finans güçlerin denetimi altında olan enternasyonal pazar ekonominin gelişmesine hem de Türkiyedeki, emperyalistlere bağımlılık ve uşaklık çerçevesi içersinde olsa bile, kapitalist üretim tarzının gelişmesine dayandığını açıkca göstermektir. Böylece bu görevin tam olarak yerine getirilmesi Batı devletlerin baskı ve kontrol politikalarının protestosunu kaçınılmaz olarak türk devletin avrupalı kapitalistler ile işbirlikci baskı politikasının eleştirilmesine bağlanmasında yatmaktadır.

* * *

Bu kapitalist gelişmenin yarattığı göçmenlik akımları gelişirken burjuva ideolojisinin sayesinde göçmen işçilerin en geniş kesimleri proleterleşmeleri ile beraber halen suni umutlara ve yanlış görüşlere bağlı kaldıklarından dolayı ilk aşamada yaşama ve çalışma koşullarını savunmak için sınıfsal bilinçlenmeleri ve kişisel milliyetci ve küçükburjuva etkilerden bağımsız olarak öz güncel işçi çıkarlarını benimsemelerinde, mücadele ve direniş metodlarını kullanmakta da güçlük çekmedelerdir: Sürdürdükleri sömürünün baskının ve sefaletin nedeni kapitalist boyunduruçu olduğunu benim semeden önce, her gün rastladıkları güçlüklerini çözümlenek için evvela çoğu kişisel çağrelere ve yahut aylevi ve bölgesel dayanışma biçimlere başvurmuşlardır. Sömürülmelerinin aslında kişisel koşullara değil fakat kollektif devamlı temellere bağlı olduğunu ilk zamanlarda kavramaları frenlenmektedir. Bu bilinçmenin yavaşca gelişmesinde türk devletin burjuva propaganda aletlerin ve konsolosluklarin büyük mesliyeti vardır.

Ama buna rağmen, kapitalist köleliği her gün yoçunlaştığından dolayı bilhassa 1970 senelerinden beri türkiyeli göçmen işçilerin arasından çıkan en mücadeleci ve öncü elemanların sayesinde kollektif direniş hareketleri, çoğu zaman geçici şekilde olsa bile, gelişmişdir. Devrimci komünistlerin ikinci temel görevleri bu sınıfsal direniş metodların devamlı olarak kullanılmaların; göçmen işçilerin proleter savunma yöntemlerine tüm burjuva ve küçük-burjuva etkilerden bağımsız olarak sarılmalarını, ve güncel sorunlarda (yanı çalışma, oturma, yaşama koşullarına değin sorunlarda) öz çıkarlarını korumak için birleşmelerini örgütlenmelerini ve antikapitalist temellere dayanarak bilinçlenmelerini kolaylaştırmak ve genişletmektir.

Bu ikinci temel görevin yerine getirilmesi zorunlu olarak hem kağıtlı ve kağıtsız, legal ve ilegal, tüm türkiyeli göçmen işçilerinin arasında bir gerçek sınıfsal dayanışma ve destekleme hareketin oluşmasına, hem türkiyeli göçmenler ile diğer çeşitli milliyetten göçmenlerin bütünleşmelerine hem de tüm göçmen işçilerle yerli işçilerin mücadelede birleşmelerine bağlıdır ve aynı zamanda öz sınıf mücadele hareketi bu birleşmenin kaldıraçıdır. Bu düzeydeki amaçlar bir günde gerçekleşemezse bile enternasyonalist komünistlerin devamlı hedefi oluşturmaları şarttır.

Enternasyonalist Proleterin gelecek sayılarında bu iki temel görevlerin oluşturdukları çeşitli propaganda, ajitasyon, örgütleme ve eylem yönelimlerini daha incelemeyi ve açıklamayı çalışacağız. Örgütümüzün tüm Avrupadaki seksyonları ise bu düzeyde çalışmaktadırlar, Fransada, İsviçrede, Belçikada, Hollandada ve Almanyada olduğu gibi göçmen işçilerle omuz omuza gelişen bütün mücadelelere iştirak etmektedirler.

FEDERAL ALMANYADA KAPITALIST SOMURUNUN GUNCEL BASKILARI

Enternasyonal ekonomik bunalımın artık derin bir şekilde yerleşmesi ile Federal Almanyanın burjuva sınıfı ve onun aleti olan emperyalist devleti işçi sınıfına karşı yoğun saldıralar yürütmektedir. Bu saldıralar en sömürülen ve güç durumda bulunan yabancı işçileri hedef olarak seçmektedir. Burjuvalar tarafından "karakafa" diye tanımlanan emekçilerin (Türk, Kürt, Arap, Yugoslav, Yunan, Afrikan vs.) nüfusu 2 miliyona yakın. Bu yabancı işçilerin %90'nı T.C. pasaportlu.

Yabancılara alman kapitalistlerin sürdürdükleri saldırıların bir kısmı çeşitli Eyaletlerin tatbik ettikleri ırkcı ve bölücü idari önlemler olarak görünmektedir. Bu idari önlemler sayesinde, polisin, mahkemelerin, yasaların aracılığı ile, tüm yabancı işçilere karşı maddi ve psikolojik sefalet sürdürülmekte ve güncel yaşama ile çalışma koşullarında feci bir terör yürütülmektedir. Bu iğrenç baskı bir sürü yabancı emekçileri intihara kadar sürüklemektedir.

Diğer taraftan bu yasal idari baskı gölge
sinde burjuvalar alman aşırı sağcı komand
ların şiddetli eylemlerini en düzenli şekilde kullanmaktadırlar. 1982'in ilkayınd
bu yana yabancı emekçilere karşı ve bilha
sa türkiyeli göçmenlere karşı işyerlerind
çocuk yuvalarında, bahçelerde, semtlerde,
çeşitli toplantı yerlerinde yüzlerce sald
rı ve suikast yapıldı.

Aslında devletin yasal baskısı ve aşırı s
cı komandoların eylemleri aynı kapitalist
terörün ve sömürünün bir parçalarıdır.

Bu nefret verici kapitalist eylemlerin ka
şısında EKP'nin Almanyadaki seksyonları p
paganda, ajitasyon, örgütlenme açısından
karşıkoyma mücadelesinin etrafında tüm yerl
ve yabancı proleterlerin birleşmeleri içi
yoğun faaliyet göstermektedirler.

Bu politik mücadelenin bir örneği arkadaş
larımızın dağıttıkları bildirinin özünü
ilişikte yayınlıyoruz.

Göçmen proleterler ile aktif sınıfsal dayanışma

Vize mecburiyeti, göçmenlerin aylelerini yanlarına gettirme hakkı kısıtlanması, politik ilticacıların ihraç edilmeleri, yeni ihraç tedbirlerin hazırlanması ile yabancılara karşı tatbik ettiği son idari önlemler ile Federal Almanya devleti şovinizm ve ırkcılık hususunda diğer Batı Avrupalı devletlere nazaren ne kadar aynı şekilde iğrenç manevralara başvurduğunu açıkca vurguladı.

Göçmen proleterlere karşı düzenlenen saldırı sırf idarı önlemlerin gerçekleşmesi ile yetinmemektedir. Aynı zamanda burjuva basını bir sürü alçak yalanlar ile dolu: "göçmen işçiler almanların işlerini kaparak işsizliğin sorumlularıdır","tüm dünyanın politik ilticacıları almanların zenginliklerinden faydalanyorlar","genç göçmenlerin tümü gangster dir" vs...

Bu propagandanın hedefi yerli alman işçiler ile göçmenleri bölmektir. Maalesef bu propagandanın sonucu olarak şovinizm, ırkcılık ve ve göçmenlere karşı kin gelişmektedir. Böylece pis burjuva propaganda sayesinde alman işçilerin işsizlikten, pahalılıktan ve sefaletten dolayı oluşan huzursuzluğu antikapitalist sınıfsal kin ve direniş yerine yabancılara karşı aktarılmış bulunuyor. Alman kapitalistlerinin oyunları, yabancı işçiler proletaryanın en müdafasız kesimi olduklarından dolayı daha kolayca gerçekleşmektedir: göçmen işçiler yalnız oldukları için yaşama ve çalışma koşulları gittikce kötüleşiyor.

Bu durumda düzende, fabrikalarda, kamplarda, konutlarda göçmenlere karşı sürdürülen idari ve polis baskısı gittikce yoğunlaşraktadır. Hatta mücadele ettikleri ve öz savundukları zaman basın bu cesur direnişlerden hiç bahsetmiyerek yabancı proleterlerin yalnızlığını arttırmaktadır. Örneğin iltica kamplarıda direndikleri zaman, Berlindeki ilticacıların düşük ücretlere karşı zorunlu çalışmalarını reddettikleri zaman, basın hiç bir şekilde bu eylemlerden söz etmemekte ve yahut dolu yalanlar kusmaktadır.

Göçmenlerin yalnızlığı tüm alman proleterleri ilgilendirir. Gereken dayanışma bir
taraftan yabancılara karşı yürütülen önle
leri propaganda yolu ile en kesin şekilde
eleştirmek demektir. Fakat bu propaganda
yetersizdir: herkes ancak bir imza ile pa
bir destek gösterebilir; herkes bunu yapa
bilir ve bilhassa reformist burjuvaları:
bu güçler kapitalist saldırının ancak faz
abartılmış cizgilerini eleştirirken aslın
tüm inisiyatifi devletin ellerinde bırakmaktadırlar.

Bundan böyle diğer taraftan dayanışma har
keti propagandanın uzantısı olarak zorunl
bir şekilde gerçek aktif desteğe yol açmalıdır. Bu maddi dayanışma hem para fonu toplayarak, yasal danışma ve yardım sağlayarak hem de burjuva basının yalanlarına karşı gerçekleri tüm işçilere açıklayarak gerçekleşebilir.

Aynı zamanda gerçek dayanışma hareketi bur
juva ve küçük-burjuva güçlerin önerdikleri
gibi moral ağlamalarla yetinmeyerek <u>esas aktif mücadele ve direnişe</u> dayanacaktır. Söz konusu yabancı proleterlerin sefaletlerini bir yudum gidertmek değil, söz kon
su yabancılara yürütülen baskıya karşı bir
geniş birleşik öz savunma hareketini sürdürmek ve örgütlemektir.

Bunun için şimdiden en önemli görevlerimiz
den biri yabancılara karşı alman önlemleri
ni engelleyen her direniş, mücadele ve eylem inisiyatifi hakkında bildiri yolu ile
tüm bilgileri en geniş şekilde tüm işçiler
bildirmektir. Böylece mücadele yoluna gire
yabancı proleter kardeşlerimizin yalnızlığına karşı siperlenmiş oluruz. Ve bunun uzantısı olarak tüm bu inisiyatiflerin ara
larında bağ kurulması için ve genel kollek
tif direniş harekete dönüşebilmeleri için katkıda bulunabiliriz.

KAHROLSUN GÖÇMENLERE KARŞI SALDIRILAR!

KAHROLSUN YABANCILARA KARŞI ÖNLEMLER!

YAŞASIN YERLI-GÖÇMEN İŞÇİLERİN ÖZ SAVUNMAL

YAŞASIN ALMAN-YABANCI PROLETERLERİN MÜCADELEDE BİRLİĞİ!

Polonyada işçi direniş hareketi yaşıyor

1 mayıs 1982 günü burjuva askeri baskı devam ettiğine rağmen ve değişik biçimde olsa bile bu baskıyı devam ettirmek için Polonya devleti 1000'e yakın tutuklanan işçi ve sendikacı militanları serbest bıraktı. Bu oyunun gerçek hedefi sosyal ilişkilerin, kilisenin ve tüm küçük-burjuva güçlerin çabalarına rağmen devam eden sosyal gerginliği gidertmekti.

Zira 1982 1 mayıs günü sahte şekilde "sosyalist" geçinen ve aslında gerçek kapitalist nitelikte olan Polonya devletin burjuva bürokratları bir resmi gösteride toplanırken Varşowa işçileri bu gösteriye iştirak edeceklerine öz olarak değişik bir gösteri düzenleyerek tutukluların derhal serbest bırakılmalarını, ücretlere %100 zam yapılmasını istediler.

Bu cesur gösteri sayesinde binlerce mücadeleci işçi arasında temas tekrar kuruldu. Böylece 3 mayıs gününden itbaren, bir sürü kentlerde işçi yığınları tekrar şiddetli yeni gösteriler düzenlediler. Askeri baskıya rağmen gelişen şanlı işçi direniş hareketleri polis ve ordu tarafından haince bastırıldı. Polis 1500'e yakın işçiyi tutuklarken kilise genç işçilerin şiddetli mücadelelerini açıkca eleştirdi.

Bu olayların öğretileri şu iki gerçeği açıklamaktadır:

- Polonya devletinin sunni "liberal" tedbirleri askeri baskının ve sosyal barışın derinleşmesi çerçevesi içersinde yer almaktadır. Bu iğrenç oyun sosyal barışı yerleştireceğine işçi yığınların direniş hareketlerine fırsat olmuştur. Çünkü kendiliğinden polonyalı proletarya Polonya burjuva devletin kanunlarına ve düzenin temelleri-

(devamı onbeşinci sayfada)

PARİS 1871 - VARŞOWA 1981
DEMOKRATİK TEHLİKE

Mart 1871. Paris işçilerin ayaklanması ile Thiers burjuva ordusu Versailles'a çekilmeye mecbur kalıyor. Böylece iktidar işçilerin ellerine geçiyor. Fakat işçi sınıfın başına gelen yöneticiler enerjik tedbirler alacaklarına, Versailles'ın üzerine yürüyecekleri yerine ancak... yeni seçim hazırladılar. Aynı zamanda Thiers güçlerini toparlıyor ve karşı-devrimi düzenleyerek harekete geçmiye hazırlanıyor. Böylece demokratik bahaneler arkasında gizlenen enerji ve otorite eksikliği Paris Komünü'nü etkisiz hale getirdi.

Aralık 1981. İşçileri dize getirtmek için Jaruzelski daha geniş imkanlar istiyor. Polonyalı ordu ve devleti hazırlanırken demokrasi adına Dayanışma sendikanın yöneticileri reformcu nutuk üzerine nutuk atarak gereken hazırlıkları yapmadılar.

Hazırlıksız sadece teknik bir sorun değil aynı zamanda politik bir sorundur. Jaruzelski siperlenirken Dayanışma sendikanın yöneticileri milli ekonomi, milli çıkarlar, reform konuları hakkında bol bol konuşarak moral destek temin etmek için bir referendum hazırlamakla meşkuldular.

Kendi öz çıkarlarının savunması için proleterler kendi saflarında başka hiç bir yerde moral destek aramaya mecbur değildirler. Çünkü öz çıkarları için savaşarak proletarya tüm insanlığı kapitalist sömürüden ve sefaletten kurtarabilecek güçtür. Bunun içinde kendi öz programının gerçekleşmesi için proletaryanın en büyük cesareti, enerjiyi ve otoriteyi göstermesi şarttır. Bu gerçekci davranışı üstlenmezse işçi sınıfı burjuvazinin yürekli ve enerjik baskı politikanın kurbanı olur.

Bu gerçekleri hatırlatmakta büyük fayda görüyoruz. Aynı şekilde Türkiyede burjuva güçler proletaryanın politik yönden geçici tecrübesizliğinden yararlanarak en sert baskı politikasına, Polonya'da gibi sürdürmektedir. Bu boyun duruktan kurtulabilmesi için Türkiyeli işçi sınıfı da liberal ve demokratik nutuklardan ayrı kalması şarttır. Burjuvazi her gün daha yoğun şekilde siperlenirken liberal demokratlar devletin yumuşamasını yalvarıyorlar ve burjuva devletini ikna etmek için kendileri de örnek olarak en yumuşak ve korkak davranış yolunu öneriyorlar. Fakat tüm bu hokkabazlara, ancak gevezeliklerle yetinen darkafalılara rağmen proletarya tüm tarihsel tecrübelerin ışığında en yürekli şekilde kurtuluş yolunu takip edecektir.

Polonyalı proleterler ile enternasyonalist dayanışma

Polonyada 1981 13 aralıkta "savaş halini" ilan ederek işçi sınıfına karşı ordunun baskı gücünü vahşice vererek ve dayanışma sendikasını yasaklayarak sözümona "sosyalist" geçinen devlet diğer tüm burjuva devletler gibi (en başta türk kapitalist devleti olmak üzere) polonyalı proleter ve emekçi yığınların direniş hareketini bastırmıştır.

Askeri baskı ve müdahelenin asıl hedefi polonyalı proleterlerin gittikçe yoğunlaşan sömürü, pahalılık ve sefalette karşı korunmak için yürüttükleri geniş sosyal mücadele hareketini ezerek işçileri uysal sürü gibi tekrar fabrika zindanlarının yolunu tutmalarıydı ve böylece üretimin zorla geleşmesini gerçekleştirmekti. Böylece Polonya devleti iğrenç ve yalancı "sosyalist" maskesine rağmen ilk defa olarak işçilerin direniş hareketine karşı tavır takınmamaktadır. Aynı şekilde 1956, 1970, 1976 senelerinde pahalılık, yüzünden ve fabrikalarda çok zor çalışma şartlarından dolayı ayaklanan kitleler (Moskova yanlısı güçlerin aşağılık yalanlarla gizleme çabalarına rağmen) burjuva veya zengin köylülerden oluşmamaktadır. Bila kis her defasında direnen ve ayaklanan yığınlar proletaryanın en geniş kesimlerinden oluşmaktaydı: her defasında polonyalı proleterler kendi öz sınıfsal çıkarlarını korumak için "sosyalist" maskesi arkasında sırf üretimin ve devletin "milli" çıkarlarını savunan resmi parti ve sendikaya karşı direnmişlerdir.

"BİZ İŞÇİYİZ, KÖLE DEĞİL!"

Gdansk, 16.12.1981

(ondördüncü sayfanın devamı)
ne (tüm sınıflararası işbirliğini öneren küçük-burjuva güçlerin ümit ettikleri gibi) savgı göstereceklerine sosyal düzene karşı pratik şekilde mücadele ettiler. Böylece polonyalı işçiler Polonyadaki sıkıyönetimin ancak bir mevzisi olan liberal tedbirlerin tuzağına düşmeden öz sınıfsal güçlerine dayanmaya başladılar.

- Bu da şunu gösteriyor ki tüm baskılara rağmen, Polonya burjuva devletinin ve rus emperyalizmin zulüm politikasına rağmen, proletaryanın sınıfsal savaşım gücü, bilinç, toplumsal seviyesi ne kadar yetersiz olsa bile, canlıdır ve gelişmektedir.

Sahte sosyalist maskesi arkasında her gün gelişen kapitalist baskıya ve sömürüye rağmen, ücretli köleliğe rağmen yaşama, çalışma ve oturma koşullarını korumak için Polonya proletaryasının sınıf mücadelesi yaşıyor: Bu da Türkiyedeki proleter ve yoksul sömürülen yığınlar için kapitalist baskıya karşı kendi öz çıkarlarını ve yaşama koşullarını savunma yolunu bulabilmeleri için çok ümit verici bir gerçek olmalıdır!

Bu ne biçim sosyalist devletmiş devamlı olarak sırf işçi sınıfına karşı siperlenen polonya devleti!

Aslında 13 aralık 1981'de işçi sınıfına karşı savaş halini ilan eden Polonya devleti "sosyalist" maskesinin ne kadar delik deşik paçavra haline geldiğini açıkca göstermiştir. Dünyada bütün kapitalist devletlerde olduğu gibi, Şilide, Arjantında, Salvadorda ve Türkiyedeki gibi, Polonyadada milli burjuva toplumun son kalesi ordudur.

Türkiyedeki gibi Polonyalı ordunun tek hedefi direnen, mücadele eden, fabrikaları işgal eden işçi sınıfı olmuştur. Fakat bu müdahale işçi direniş hareketini engellemek ve frenlemek için düzenlenen çeşitli oyunların neticesidir. Zira Ağustos 1980'den beri işçilerin güncel yaşama ve çalışma koşullarını savunmak için yürüttükleri geniş kitlesel hareketin kuvvetinden dolayı Polonya devleti bir taraftan çeşitli taviz vermeye mecbur kalmıştır ve diğer taraftan bu tavizleri geri almak için hem reformist "demokratik" sözler vermiştir (aslında Polonyadaki burjuva düzenin kökünü korumak amacıyle) hem de Rus askeri müdahale tehlikesini sallamıştır. Bu tuzak maalesef proletaryaya karşı etkili bir şekilde işledi. İşçi sınıfı devletin sözümona "sosyalist" yalanlarına inanmamakta olmuşsabile burjuva toplumun devamlılığını öngeren diğer güçlerin etkisi altında kalmıştır. Bu güçler dayanışma sendikanın tabanı ne kadar mücadeleci olsa bile politik olgunsuzluğundan faydalanarak Dayanışma yönetici düzeyine yükselebilmişlerdir. Bu hususta E.P.'nin birinci sayısında yaptığımız değerlendirmeyi hatırlatmakta büyük yarar görmekteyiz.
"Polonyadaki grev hareketleri devlete karşı mücadeleye kalkındıkları zaman işçilerin yanına bir sürü sahte yardımcı güçlerin derhal yaklaştıklarını açıkca göstermiştir. Bu sahte güçlerin gerçek hedefi işçi sınıfın önüne yalancı tavsiye ve önerilerile burjuva devletini korumak için kocaman bir duvar dikmektir. Bu güçler sanki işçilere yardım etmek istiyorlarmış gibi gözükerek aslında devlete karşı verilen mücadeleyi frenlemek çabasındalar. Bazıları Polonya kilisesi gibi dini değerler adına şiddete karşı çıkıyorlar, bazıları, KOR teşkilatı gibi, insan hakları palavraları adına Polonya burjuva devletinden liberal tedbirler elde etmek için ölçülü davranış öneriyorlar (halbuki göründüğü gibi Polonya devleti sadece burjuva düzenin savunucularına hareket hürri-

Polonyalı proleterler ile enternasyonalist dayanışma

yetini tanımaktadır sınıf mücadelesini önleyebilmeleri için), bazıları da, "Dayanışma" sendikasının yöneticileri gibi hem kilise hem de insan hakları adına ve milli ekonominin çıkarları ve işçilerin ihtiyaçları ve istekleri bağdaşabilirlermiş gibi. Aslında bu güçler, batılı ülkelerde burjuvazinin sosyal zıtlıklarını önlemek ve sönümlemek için kullandığı "demokratik" reformcu ve sınıflararası işbirlikçi yalanları ve metodları Polonyaya tutucu düzeni korumak için sokmaya çalışıyorlar. Bunun için, kilise, insan haklarını savunan "demokratik muhalefet"(KOR) ve "Dayanışma" sendikanın yöneticilerinin hedefi işçi sınıfın devletten ayrı olarak elde ettiği sendikal örgütünü, Batı'da olduğu gibi, burjuva devletin ve ekonominin çıkarlarını savunma aletine dönüştürmeye kalkıyorlar. İşçi sınıfın bu "sahte yardımcıların" oyunlarını kolaylaştırmak için ve işçileri onların kurdukları tuzağa itmek için Polonya devleti ve Rus devleti askeri müdahale tehditini sallıyorlar.

Eğer bu tuzak işlemezse ve greyler devam ederse o zaman Rus ve Polonya orduları proleterlere karşı harekete geçebilirler."

Tarihsel gelişim bu yorumun doğruluğunu gerçekleştirdi. Ve rus ordusu direkt olarak müdahale etmemişse bu da "sahte yardımcı güçlerin" etkili davranışlarından dolayı olmuştur. Çünkü ordunun müdahalesi ile beraber kilise bastırılan polonyalı işçileri ancak dua etmeye çağırmıştır ve "Dayanışma" Sendikanın Walesa gibi, ılımlı küçük burjuva yöneticileri işçileri güçle askeri müdahele tehlikesine karşı hazırlanılmasını frenledikten sonra genel grevi ilan etmeyi redetmişlerdir. Polonya devleti buna rağmen Walesayı tutaklamışsada aslında gelecekte ki müzakereler için onu ve onun gibi ılımlı yöneticilerin işçilerin tek temsilceleri olmaları için ve Dayanışma sendikanın daha radikal mücadeleci gizli bir yönetimin kurulmasını engellemek için yapmıştır.

Batılı emperyalist devletler ve güçler ise Polonyadaki askeri baskıyı sahte kar bir şekilde protesto ediyorlarsa bile aslında bu ülkede sosyal düzenin ve sermaye birikimine dayanan üretimin sağlamlaştırılmalarını istemektedirler. Zira dünya ekonomik bunalım çerçevesi içersinde işçilerin grev ve direniş hareketin diğer ülkelere yayılması tüm emperyalist çeşitli rekabetlere rağmen bütün burjuvaları korkutmaktadır. Üstelik Polonya

devleti, Türkiyeyle beraber, batılı finans emperyalistlere (27 milyon dolar borçlar) en çok borçlanan ülkelerden biridir; ve üretimin tekrar gelişmesi hem yeni ihracatlar temin etmekte hem de borçlanmanın gettirdiği faizleri gerçekleştirmekte. Batı emperyalistlerin sahtekarca Polonyadaki durumdan, ilgilenmeleri aslında Doğu emperyalist Blokuna karşı etki alanlarını ve çıkarlarını korumak için bahane teşkil etmektedir.

1980 Ağustos ayından beri polonya işçi sınıfı kendi öz çıkarları için ve dünya kapitalist bunalımın sahte sosyalist toplumlarda bile yoğunlaştırdığı sömürüye karşı direnişe geçtiler. Bu mücadele, beraber polonyalı proleter yığınları hayati çok önemli dev problem ve sorunlarla başbaşa bulundular. Fakat sosyal hareketin politik yönde henüz yeterli tecrübeye ve bilinçe sahip olmadığından devletin çeşitli oyunlarına ve baskısına karşı uygun cevapları tam verememiştir ve küçük burjuva, reformist, legalist, barışçı güçlerin etkisinden kurtulamadığından geçici olarak yenilmiştir.

Ama bu yenilgi ve Polonyada sınıf mücadelesinin gelişimi ister istemez savaşımın şimdiye kadar ortaya koyduğu tüm öğretilerini benimsenilmesiyle beraber daha geniş ve yüksek bir düzeyde tekrar başlayacaktır; böylece işçi sınıfı daha olgun ve bilinçli bir şekilde ister istemez yeni kavgalar sürdürücektir. Bunun için hem bugüne kadar hem de gelecekte gelişecek olan polonyalı proleterlerin savaşımını selamlıyarak E.P.'nin birinci sayısındaki yazımızın sonucunu tekrar ifade etmekte yarar görüyoruz.

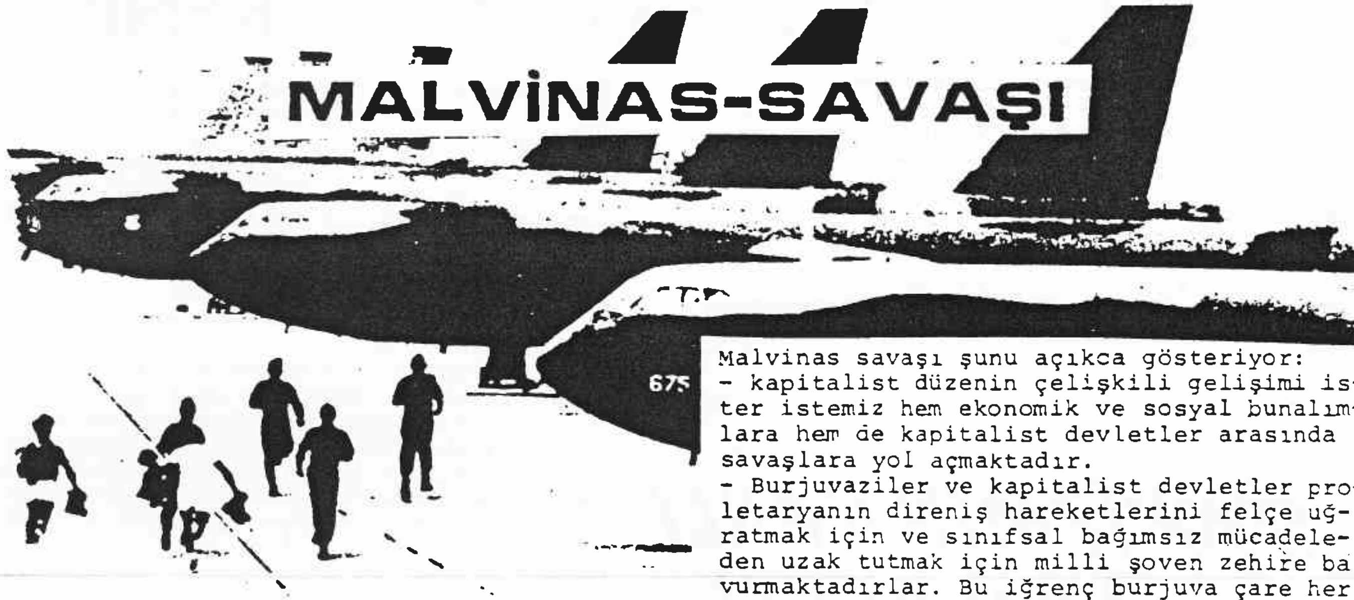
"Bütün bu engellere ve tuzaklara karşı bugün Polonya işçi sınıfı politik açıdan halen silahsızdır: en geniş kesimleri kendi proleter çıkarlarını korumak için öz olarak devletin etkisinden ayrı olarak sendikal örgüt etrafında toplanarak mücadele etmek istiyorlarsabile bu mücadeleyi yönetmek için sahte yardımcı güçlerin oyunlarından ve etkilerinden daha kopamamışlardır.

Bu şartlar altında günlük çıkarlarını korumak için kurduğu sendikal örgütün burjuva etkilerden bağımsız kalması Polonya proletaryası için çok güç olacaktır hatta uzun vadeli bir dönem için imkansız olacaktır. Bunun içinde gerçekten devrimci ve enternasyonalist bir komünist partinin etrafında işçi sınıfın birleşmesi ve örgütlenmesi zorunludur.

Böylece Polonyadaki grevler bütün ülkelerin işçilerin geleceğini açıkca göstermektedir. Ücretli köleliğin oluşturduğu sömürüye karşı işçiler ancak kendi öz örgütlenmelerine ve mücadele metodlarına dayanabilirler. Güncel çıkarlarını yerine getirebilmek için proletarya kendi burjuvazisinden ve kapitalist devletin etkisinden koparak reformist ve sınıflararası işbirlikçi oyunlardan uzaklaşması şarttır. Bu zorunlukta kaçınılmaz olarak işçi sınıfının ücretli köleliğinden kurtuluşuna kadar devrimci partinin yönetimi altında kapitalist düzene karşı proleter diktatörlüğünü kurmak için savaşmasını gündeme koyar.

İşte Polonyadaki grevlerin dünya işçi sınıfı için en önemli öğretileri!"

MALVİNAS-SAVAŞI

Arjantin ile İngiltere arasındakı gelişen silahlı çatışma tam bir modern savaşa dönüştü. Zira bu savaş bölgesel nitelikte kalmaktadır ve emperyalist düzenin bugünkü nesnel koşullarında hiç bir şekilde dünya harbine dönüşemez. Malvinas savaşın gerçek nedeni hem iki burjuva devletin arasındaki maddi, politik ve askeri rekabettin uzantısı olarak o bölgedeki kaynakların (petrol) ve zenginliklerin kontrolu ve yeniden paylaşımı hem de Güney Atlantiğin stratejik denetimi için Malvinas adaların askeri üste çevirilmeleri.

İngiliz emperyalizmi bir asırdan beri stratejik ve ekonomik nedenlerden dolayı Falkland adıyle Malvinas adalarını işgal etmekteydi. Bu nedenlerden dolayı Arjantin ordusu ile adaları işgal ettikten sonra Malvinas adalarını tekrar ele geçirmek için büyük bir askeri seferberliye başvurdu. Böylece ingiliz emperyalizmi enternasyonal sahnede etki alanlarını korumakta hem de şovinizm ve yurtseverlik adına kendi proletaryasını milli yani burjuva değerler etrafında hapis tutma çabasında. Zaten şunu unutmamak lâzım ki 2 seneden beri İngiltere'de fakirlik ve kapitalist sosyal baskı yüzünden hem geniş grev hareketleri gelişmiştir hem de Londra, Liverpool, Birmingham gibi kentlerin işçi mahalelerinde mücadeleci yoksul ve işçi yığınsal ayaklanmalar patlamıştır. Böylece ingiliz emperyalist hükümeti şoven akımlar aracılığıyle proleterleri ve sömürülen kitleleri sınıfsal direnişden ve sınıfseverlikten uzak tutma çabasında.

Aynı şekilde Arjantin burjuvazisi ise Malvinas adalarını askeri şekilde işgal ederek en vahşi şekilde, açık askeri terör ve diktatörlük yolu ile, sömürdüğü kendi proletaryasını ve yoksul yığınlarını milli anti-proleter ve gerici şoven bir cephe içersine süreklemektedir. Böylece arjantin kapitalist devleti iç sosyal sorunlarını unutturmak için askeri milli birlik cephesini öne sürerek yığınların enerjisini dış düşmana karşı ve burjuva nitelikte sözümona anti-sömürgeci hareketle etkisiz hale getirme çabasında. Bu iğrenç şoven manevra sayesinde Arjantin devletin askeri juntası etrafında aşırı sağdan stalinci oportünist güçlere ve sendika bürokratlara kadar geniş bir burjuva milli cephe kurulmuştur. Bu tip cephede uniforma altında olan binlerce arjantinli emekçilerin ölümünü onaylamıştır.

Malvinas savaşı şunu açıkca gösteriyor:
- kapitalist düzenin çelişkili gelişimi ister istemiz hem ekonomik ve sosyal bunalımlara hem de kapitalist devletler arasında savaşlara yol açmaktadır.
- Burjuvaziler ve kapitalist devletler proletaryanın direniş hareketlerini felçe uğratmak için ve sınıfsal bağımsız mücadeleden uzak tutmak için milli şoven zehire baş vurmaktadırlar. Bu iğrenç burjuva çare her yerde kapitalistler tarafından kullanılmaktadır. Aynı şekilde Türkiyede kapitalist devleti senelerden beri türkiyeli emekci yığınların mücadele gücünü etkisiz hale getirtmek için şovenizm zehirini kullanarak Yunanıstan ve Kıbrıs hakkında milli barışı inşa etmişlerdir. Her defasında bu oyunlar arjantinli, ingiliz, türkiyeli yunan yığınlara karşı düzenlenmiştir.

Haziran başında ingiliz ordusu Malvinas adalarını ve başkentini Port Stanleyi tekrar elde etti. Bunun üzerine Arjantin ordusu ingilizlerle ateş kesi imzaladı ve yenilgisini kabul etmeye zorlandı. Böylece her iki burjuva devlet şoven oyunlara ve tuzaklara kendi proletaryasını ve emekçi kitlelerini sürükledikten sonra bu iğrenç savaşın maddi acı hesabını bu yığınlara ödettirecek. Böylece ister istemez tüm ideolojik ve politik manevralara rağmen her iki devletin sömürüsüne ve aldatıcı tavırlarına karşı arjantinli ve ingilteredeki proleterler kendi öz çıkarlarını korumak için sınıfsal mücadele yöntemlere sarılmaları zorunludur.

TÜM BURJUVA MİLLİ ŞOVEN İĞRENÇ OYUNLARA VE MİLİTARİST PROPAGANDALARA KARŞI YAŞASIN İŞÇİLERİN SINIFSAL SAVAŞI VE ENTERNASYONALİST BİRLİĞİ !

MİLLİYETCİLİK ZEHİRİNE KARŞI YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZM !

İngilterede

Arjantinde

iki burjuva devletlerde ayn
şoven yalanlar ve milliyetç
propaganda

FİLİSTİNLİ YIĞINLARIN DİRENİŞİ

1982 Mart ayından beri, Israel ordusunun işgal ettiği bölgelerde geniş bir direniş hareketi gelişmektedir. Bu şanlı kitlesel direniş hareketinin nedeni, İsrael siyonist devletin yayılma ve işgal politikasında ya tmaktadır.

İsrael devleti en vahşi şekilde bu bölgelerde senelerden beri yoğun bir baskı politikasını sürdürmektedir. Bu devlet terörüne rağmen, Filistinli yığınlar tanklara karşı tek yumruklarıyla yaşama koşullarını savunmak için ayaklanma yoluna girdiler: sokaklarda barikatlar kurdular, kurşunlara karşı sopa ve taşla karşı koydular. Direnen kitleler esasen işçi tabakalarından (İsraelde-ki ve İsraelin işgal ettiği bölgelerde çalışan nufusun %55'i işçidir), gittikçe mülksüzleştirilen fakir köylülerden ve yoksul yığınlardan oluşmaktadır. Filistindeki emekçi sınıflar en azından 80 seneden beri sistematik bir şekilde mülksüzleştirilme ve yoğun sömürü politikasının kurbanı olmuşlardır. Bundan dolayı Filistinli kitleler devamlı olarak direnmişlerdir. Her defasında bu direnme hareketleri emperyalist güçler tarafından ve onların yerli jandarma aleti olan devletler tarafından kanlar içinde bastırılmışlardır. Mücadele eden şanlı Filistinli emekçilerin hem İsrael tarafından hem de bölgedeki Ürdün, Lübnan ve Süriye devletleri tarafından zulüm ve terör içersinde bastırılmışlardır. Filistin sorunu gittikçe derinleştiğinden dolayı emperyalizm için büyük bir stratejik önem taşıyan orta doğuyu barutfıçısına dönüşürmüştür. Bundan dolayı Filistinli yığınların her ayaklanmasında çeşitli zıtlıklara rağmen aynı emperyalist dengeyi korumakla görevlendilen, Siyonist İsrael devleti ve gerici arap devletleri tarafından vahşi katliamlar düzenlenmiştir: 1970 senesinde Ürdün ordusu tarafından sürdürülen Kara Eylül katliamları, 1976 senesinde Tal El Zaatar iltica kampının İsraeliler tarafından bombalanması. 1976'dan ihtibaren Lübnanda Süriye ordusunun kanlı baskı operasyonları vs..

Fakat her defasında Filistinli işçi ve yoksul kitleleri baskıya, zulüme, teröre, sefalete ve sömürmeye karşı tekrar ayaklanma ve direniş yoluna atılıyorlar.

Bu şanlı ve cesur hareketler önünde Filistin Kurtuluş Örgütü susmakla yetinmekte ve ancak en ılımlı şekilde protesto etmektedir. Aslında FKÖ'nun hedefi 10 seneden beri tutarlı ve güçlü bir kitlesel silahlı mücadelenin başını alıp radikal bir şekilde yöneteceğine, bu direniş sosyal hareketlerini Birleşik Milletler gibi emperyalist tartışma masalarında yığınlar bakımından sonuçsuz müzakerelerde bu hareketleri koz olarak kullanma çabasındadır.

Ortadoğudaki tarihsel gelişimin ortaya koyduğu en büyük gerçek şunu gösteriyor ki siyonist baskıya karşı savaşım hem İsrael devletini hem de tüm gerici arap devletlerini hedef olarak almayı gerektiriyor. FKÖ bunu gayet iyi bilmektedir. Bundan dolayı sömürülen Filistinli ve Arap emekçi yoksul yığınları mücadelesi karşısında en ılımlı ve korkak bir şekilde davranmaktadır. Gerçek amacı sosyal kurtuluştan ziyade yerli gerici ması ve ancak değişik bir şekilde düzeltilmesidir.

Bundan böyle tüm arap işçi ve yoksul kesimlerinin aktif desteğe çağıracağına FKÖ ancak arap devletlerinin (yani şimdiye kadar tüm mücadelelerde Filistinli kitlelerin çıkarlarını hep ihanet etmiş olan güçlerinin) politik ve moral desteğini beklemektedir. Bu arap devletlerde boş ve demagojik protestolardan başka, amerikan emperyalizminin aracılığını öngörmekten başka bir davranış göstermemektedirler. Bütün bu çelişkilere karşı ortadoğudaki sömürülen Filistinli işçi sınıfı yoksul yığınları ve tüm bölgenin emekçi kitlelerinin tek kurtuluş yolu, silahlı sınıf mücadelesine ve sınırların üstünden tüm proleterlerin yürekli birliğine dayanmaktadır. (devamı dokuzuncu sayfada)

SİYONİZMİN KANLI VAHŞİ SALDIRISI

1982 haziran başında İsrael ordusu Güney Lübnanı tekrar işgal ederek Beyrutta kadar ilerledi. Bu kanlı vahşı askeri saldırının asıl nedeni filistinli yığınların tüm direniş olanaklarını yok etmektir. Böylece siyonist devletin askeri müdahalesi kuruluşandan beri filistinli kitlelere karşı en düzenli şekilde sürdürdüğü mülksüzleştirme, sömürü, milli ve dini ayırım politikanın doğal uzantısıdır. Bu baskı politikasının gerçek temeli en başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçlerin çıkarları için İsraelin oynadığı yerli jandarma roluna dayanmaktadır.

Bugüne dek İsraelin Lübnandaki saldırısı en azından 20000 sivil, filistinli ve lübnanlı savaşçının ölümüne sebep olmuştur ve halen devam etmektedir. Bu saldırı Birlesik Milletlerde ve enternasyonal kamuoyunun önünde yalancı ve sahte sözümona protesto gevezeliklere rağmen emperyalist devletler tarafından desteklenmektedir. Çünkü İsrael ordusu filistinli kitlelerini ve savaşçılarını yok ederek bu önemli bölgedeki sosyal çelişkilerinin bastırılmasına iştirak etmektedirler.

Fakat aynı şekilde Suriye devleti başta olmak üzere tüm arap devletleri protestolara rağmen aslında İsrael syonist ordusunun ilerlemesini pratik yönden kolaylaştırmaktadırlar ve elverişli tavır takınmaktadırlar. Bu devletlerin tek endişeleri İsraelin askeri açıdan fazla yayılmasına ve kendi etki alanlarının giderilmesine dayanmaktadır.

Sıyonist devletin etrafında, çelişkili bir biçimde olsa bile, tüm gerici devletlerin ve emperyalist güçlerin filistinli yığınlara karşı cephe kurmalarına rağmen filistinli kitleler İsrael ordusuna en kahraman şekilde karşı koyuyorlar.

KAHROLSUN İSRAİL SIYONİST DEVLETİ

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE TÜM YERLİ GERİCİ ARAP DEVLETLERİ

FİLİSTİNLİ YIĞINLARIN KATLİAMINA HAYIR

YAŞASIN KAHRAMAN FİLİSTİNLİ YOKSUL VE EZİLEN KİTLELERİN KARŞIKOYMASI

YAŞASIN FİLİSTİNLİ SAVAŞCILARIN ŞANLI MÜCADELELERİ

15 haziran 82